קפטן אינטרנט

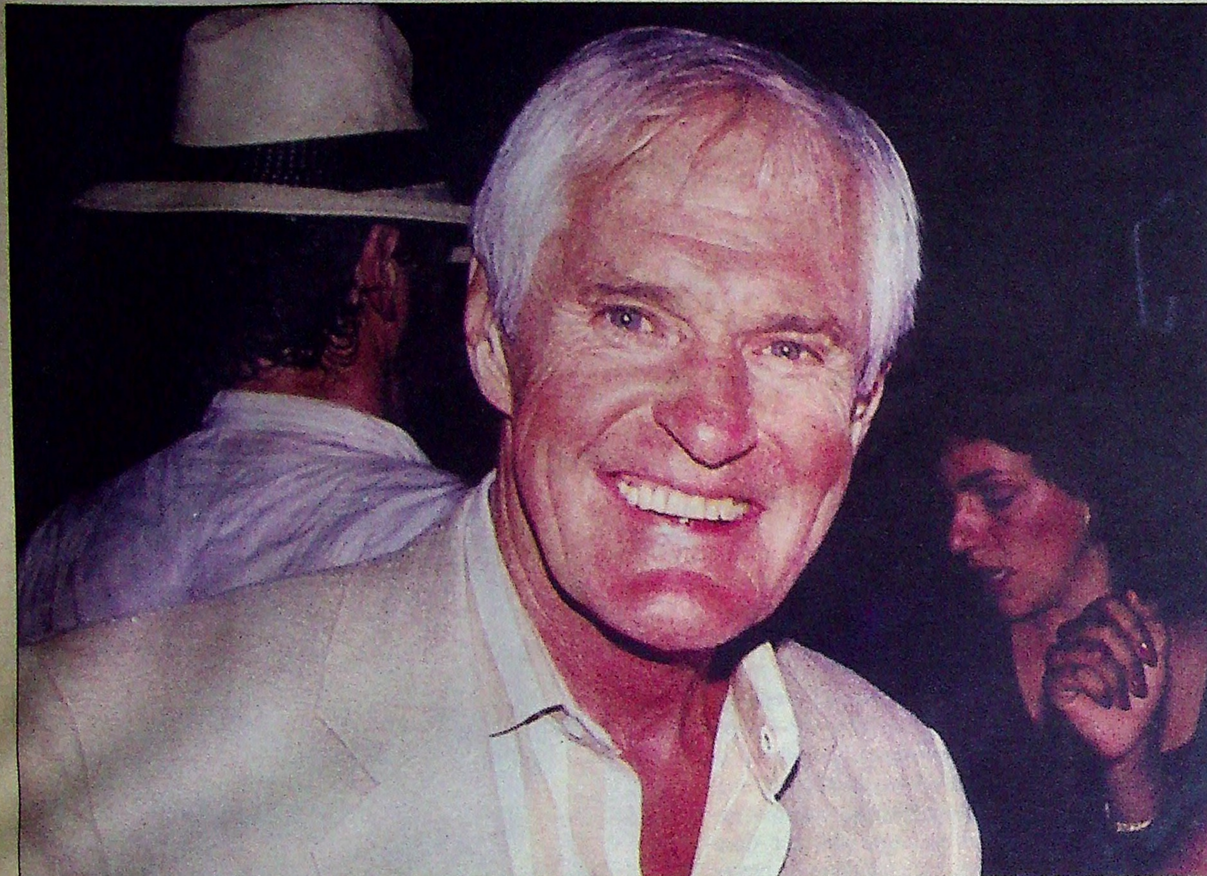
מוסף הארץ למולטימדיה
גליון מס' 7
29.4.97

חמישה ימים לקרב החוזר בין גארי קספרוב ל"כחול עמוק"

עמ' 4

תצלום ארכיון

בקשתו האחרונה של טימותי לירי, נביא ה־LSD שנפטר בשנה שעברה, היתה שאפרו יישלח לחלל ויחוג סביב כדור הארץ. בשבוע שעבר מולאה הבקשה. אפרם של לירי ושל עוד 22 אנשים – ביניהם ג'ין רודנברי, יוצר "מסע בין כוכבים", ילד בן 5 מניו יורק שמאוד אהב חלליות והפיסיקאי ג'רדר ק. או'ניל שייעץ לנאסא איך להשתלט על החלל – הוכנס אל תוך 24 קופסאות בגודל של מכל ליפסטיק, ושוגר אל מחוץ לכדור הארץ. האפר יחוג סביב כדור הארץ שש שנים, ואז ייכנס מחדש לאטמוספירה ויישרף שוב. זהו, בינתיים, הסיכוי היחיד שלכם להגיע לחלל אם אתם אנשים מהיישוב. לא מזמן דובר גם על האופציה התיירותית, אבל זה ייאלץ להידחות לאחרי הזכייה הגדולה בלוטו. יש במבצע הזה משהו רומנטי. בכל פעם שירצה אחד מקרובי המשפחה להתייחד עם זכר יקיריו, הוא פשוט יוכל להביט למעלה, אל השמים, ולא להסתובב בין קברים מדכאים. מעניין אם הדבר הזה יתפוס ויהפוך לאופנה חדשה בקרב האנשים ההולכים למות. בהנחה שבכל זאת היה משהו אמיתי בעתידות [illegible]בזוקה, הרי שכל אחד מאיתנו יגיע לירח מתישהו, אם לא בגיל 21 אז לפחות בתוך [illegible].

שלום, כאן הקפטן שלכם

"הנה בא הקיץ וכולם בים", זייף הקפטן שלכם לעצמו שיר ישן, וחיכה למנועי החיפוש שיקחו אותו למקומות קרים. לא שיש לו משהו נגד הקיץ, לקפטן, הוא פשוט מעדיף להתגעגע אליו. ובקשר לים, אתם הרי יודעים שהקפטן הוא לא עכבר יבשה, אבל בכל זאת קשה לו לפעמים להבין למה כשחם אנשים הולכים להצטופף במקום יותר חם. עדיף כבר לשבת מול האינטרנט, לא שמשתזפים מזה, אבל לפחות לא חוזרים הביתה מלאים בחול. הקפטן שלכם לא אוהב חול.

"קיץ בא ושוב זה חם", זייף הקפטן שיר אחר של אותו זמר, וגלש מעדנות אל אחד מאתרי הסקי. זה לא עזר, הקירות המשיכו להזיע. הקפטן שלכם כמעט בטוח שהיה פחות חם לפני שהיו מזגנים. מוזר. האם היו פחות גנבים לפני שהיו מנעולים?

ולענייננו: האם היו פחות נודניקים לפני שהיה אינטרנט? האם החיבור לרשת יכול להפוך בנאדם נעים הליכות לאיש מוזר ומנדנד? קשה להאמין. אם כך, לא נותר אלא להניח שכל האנשים האלה חיו במחתרת. במרתפים חשוכים הם נדנדו אחד לשני וחלמו על היום שבו יוכלו לשתף את כל העולם בתחביב הספציפי מאוד שלהם – איסוף ציפורניים משומשות, או כמה דברים אפשר לעשות עם גבינה צהובה. כלפי חוץ הם שמרו על חזות מהוגנת ואפילו פרנסו משפחות. יום אחד, הם מלמלו לעצמם, יום אחד.

והיום הזה הגיע. סוף כל סוף הם יכלו לחלוק עם כולם את מה שיש להם להציע. סוף סוף הם חלק ממשהו גדול באמת, הם המוטלים הזולים בצדי אוטוסטרדת המידע.

בסרטים זה תמיד מקום רומנטי, בחור ובחורה ולילה של יצרים. בחיים, יודעים כולם, עדיף לבלות במלון מפואר. שם לפחות יש מזגן, ואפשרויות להתקררות הן הדבר היחיד שמעסיק בימים אלה את **הקפטן שלכם.**

עכבר הכפר

בום (1) "אני לא רוצה לנהל חברה. אני לא טוב בלטפל באנשים. יש לך בעיה אם האיש בחדר הסמוך? לא אכפת לי. תירה בו או משהו" (מארק אנדריסן, האיש מס' 3 בנטסקייפ, בראיון ל"רולינג סטון").

מצא את ההבדלים (1) "מיקרוסופט היא לא חברה רעה בכוונה תחילה. היא מכונה קפיטליסטית משומנת, שנמצאת בקו אחד עם 'סטנדרט אויל' או AT&T לפני ההפרטה" (מארק אנדריסן, באותו ראיון).

"אני נסעתי לאורכה ולרוחבה של הארץ הזאת, ודיברתי עם האנשים הטובים ביותר שלנו, ואני יכול עכשיו להבטיח לכם שעיבוד נתונים הוא אופנה שלא תחזיק מעמד עד סוף השנה"

(העורך בפועל של הוצאת "פרנטיס הול", 1957)

בום (2) "אם התפתחות המכוניות היתה דומה לזו של המחשבים, רולס רויס היתה עולה היום 100 דולר, עושה 200 קילומטרים על כל ליטר של דלק, ומתפוצצת פעם בשנה, יחד עם כל מי שבתרכה" (רוברט קרינג'לי).

לא תודה "אז הלכנו לאטארי, ואמרנו להם: 'הי, יש לנו פה דבר מדהים, ואפילו בנינו אותו עם חלקים שלכם, ואולי אתם רוצים לממן אותנו? או שפשוט ניתן ארתו לכם. אנחנו נורא רוצים שזה יצליח. תשלמו לנו משכורת ונבוא לעבוד בשבילכם'. והם אמרו פשוט 'לא'. אז הלכנו להיולט־פקארד, והם אמרו לנו: 'הי, אנחנו לא צריכים אתכם, עוד לא גמרתם קולג'" (סטיב ג'ובס, מייסד אפל, על הניסיונות לעניין את אטארי והיולט־פקארד במחשב האישי שבנו הוא וסטיב ווזניאק).

מצא את ההבדלים (2) "אם אתה עומד בתור בבנק, ומישהו מנסה פתאום להיכנס דרך החלון, אתה תצפה שהשומר ינסה לעצור אותו, לא? באינטרנט – הדבר הזה לא קורה" (דן פארמר, מומחה לאבטחת מידע).

עורך: דרור פויר. סגנית עורך: נטע גורביץ. עיצוב: נעם תמרי. מערכת: עידו אמין, בני ארנרייך, איתן בוכול, אייל ברוך, מוטי גלילי, ימי גליק, אליחי וידל, טל עזרן, מיכל פלטי, שלומציון קינן, נמרוד קרת, מיכל רווח, בני רן, אוריה שביט, קפטן אינטרנט. איורים: נעם נדב. השם והלוגו "קפטן אינטרנט" הם סימן רשום של עיתון "הארץ" כל הזכויות בעברית של המהדורה המודפסת והמהדורה האלקטרונית של Wired שייכות לעיתון "הארץ" כל הזכויות שמורות.
עורך אחראי: דב אלפון. כתובת המערכת: עיתון "הארץ", רחוב זלמן שוקן 21, תל אביב 61001 טלפון: 03־5121755 פקסימיליה: 03־5121753 דואר אלקטרוני: captain@haaretz.co.il
המהדורה האלקטרונית של המוסף "קפטן אינטרנט" עולה מדי שבוע באתר של הקפטן: http://www.haaretz.co.il/captain. האתר מתוחזק על ידי IOL – http://www.iol.co.il. הכתובות המומלצות מרוכזות מדי שבוע באתר־העל "נטקינג": http://www.netking.com/captain. המהדורה האלקטרונית של Wired מתעדכנת מדי יום באתר: http://www.hotwired.com
השער – גארי קספארוב, פברואר 96' (תצלום ארכיון).

חדש

QOFFICE 7

הפתרון לשיגור פקסים בעברית ב-Windows 95 עברי

Qoffice-7 הינו שרת פקסים אישי ואירגוני המאפשר שיגור וקליטת פקסים באמצעות כרטיס מודם פקס. שיגור הפקסים אפשרי מ- Qtext-7 Excel ,Word ותוכנות Windows נוספות.

אפשרויות בשיגור פקסים

- שילוב דף מוביל כולל לוגו והערה לדף המוביל.
- הדפסה אוטומטית של פקס נשלח, כולל דף מוביל או אישור משלוח, במדפסת.
- שיגור לרשימות תפוצה.
- מחיקת פקסים שנשלחו אוטומטית או לאחר x ימים.

אפשרויות בקליטת פקסים

- ניתוב פקסים שהתקבלו מהשרת ליומן השידורים של המשתמשים.
- הדפסה אוטומטית של פקסים נקלטים.
- התראה בעת קבלת פקס.
- העברת פקסים כתמונות ליישומים אחרים.

יומן שידור/קליטה

- כל משתמש רואה את הפקסים שלו בלבד.
- מנהל המערכת רואה את כל הפקסים.
- הדפסה ממוינת של יומן השידור והקליטה.
- הדפסה חוזרת לפקסים שגויים ברשימת תפוצה.

כלים נוספים

- אלפון כתובות וטלפונים עברי/אנגלי
- חייגן פנימי תומך גם ב-PC-Phone ו- ShellPhone
- תזכורן
- מסרים ברשת מקומית

Qoffice-7 תומך ברשת Lantastic
.WinNT, WfW, Win95, Novell

דרישות סף:
כרטיס מודם פקס Class-2/1/2.0, מחשב 486 ומעלה, זיכרון 8 MB כונן קשיח 1 MB,
כונן דיסקטים 1.44, מערכת הפעלה Windows 3.X, Windows-95

לפרטים והזמנות:

דביר מוצרי תוכנה:
טל': 07-9910777
פקס': 07-9910151

סניף תל אביב:
טל': 03-5375234/5
פקס': 03-5375236

מה שיותר

דרור פויר

השאלות התחלפו. שאלת "האם יצליח מחשב לנצח את האדם בשח" עברה הסבה ל"מתי", ושאלת ה"אוי ואבוי, מה נעשה עכשיו?" הפכה ל"טוב, איך מנצלים את זה לטובתנו". בניו יורק כבר מחממים את הזירה. ביום ראשון הקרוב יחל קרב הגומלין בין גארי קספרוב, יצור אנושי ואלוף העולם בשח ב־11 השנים האחרונות, לבין "כחול עמוק", מחשב רב עוצמה מבית IBM, שיודע לשחק שח יותר טוב מכל מחשב אחר לפניו, ויותר טוב מכל בני האדם שלא קוראים להם קספרוב. בקרב האחרון ביניהם, בפברואר 96', ניצח קספרוב 2:4. הפעם זה לא יהיה כל כך פשוט. "כחול עמוק" רוצה לחזור הביתה מנצח.

היתרון של "כחול עמוק" – חוץ מהמהירות והזיכרון – הוא שאין לו שום פחד. כל שחקן אנושי שמתיישב מול קספרוב חושב רק על דבר אחד: מתי אני מקבל מט (זאת בהנחה שהוא ישן טוב בלילה, שהקיבה שלו עובדת סדיר, שכל המשפחה שלו בריאה ושאף אחד לא הרגיז אותו בדרך), ניצחון זה לא משהו שאתה חושב עליו כשמולך יושב שחקן השח הטוב ביותר שנולד אי פעם. "כחול עמוק" לא מוציא כסף על פסיכולוגים. העובדה שקספרוב הוא שחקן תוקפני ולא צפוי ממש לא מטרידה אותו. גם המבט המרוכז של קספרוב, שגורם לכל כך הרבה שחמטאים להתעורר בלילה מזיעים, לא עושה עליו רושם. הפסד בסיבוב הראשון לא יוציא אותו מכליו. בחור שליו. לקספרוב יש יתרון אחד: קספרוב. עד עכשיו זה הספיק. קיים סיכוי סביר ביותר, אם כך, ש"כחול עמוק" יחזור הביתה עם הגביע. אם לא השנה, אז בשנה הבאה.

ואולי כדאי לשאול את זה עכשיו: ואם "כחול עמוק" ינצח את גארי קספרוב, אז מה? מה יקרה? האם צריך להיבהל מכל הדיבורים האלה של אנשים שרואים יותר מדי טלוויזיה, על "המחשב מנצח את האדם" ו"הגולם קם על יוצרו"? התשובה: לא צריך להיבהל, שום דבר לא יקרה. מחשבים מביסים רבי־אומנים במשחקי שח כבר שנים, קספרוב עצמו הפסיד למחשבים לא פעם במשחקי מהירות ו"כחול עמוק" כבר ניצח את כל מי שהעז לעמוד מולו, כולל את קספרוב, במשחק הראשון ביניהם. שחקנים חובבים, כמוני וכמוכם, סופגים תבוסות ממחשבים נחותים מהרבה מ"כחול עמוק" על ימין ועל שמאל, דבר שלא גורם לנו להרגיש שהמכונה עולה עלינו. עולם השחמט ימשיך להתקיים, בדיוק כפי שעדיין נערכות אולימפיאדות, למרות שיש מכונות מהירות יותר מכל אצן וחזקות יותר מכל משקולן. למרות ההבדלים (שם מדובר בכוח, כאן במוח), הגורם האנושי הוא עדיין גורם מכריע.

ובכל זאת, אנשים בפניקה. שח זה לא אגרוף. השח, כך נהוג לחשוב, הוא הדגמה מושלמת למחשבה האנושית: הוא דורש ידע, זיכרון, אינטואיציה והרבה פסיכולוגיה. גארי קספרוב הוא הנציג שלנו, הילד שמנסה לחסום את החור בסכר באצבע אחת, אם הוא נופל – כולנו אחריו. הפסד של קספרוב הוא ההפסד של כל המין האנושי. הוא צעיר, הוא יפה, הוא האלוף שלנו. הידה גארי.

גארי קספרוב עלול להפסיד בשבוע הבא את תואר אלוף העולם בשח למחשב "כחול עמוק". ואם לא השנה, אז בשנה הבאה. האם האנושות עומדת להפסיד במלחמה שהיא עצמה המציאה?

רגשים לדגדוגים

הסיבה ש"כחול עמוק" כל כך מפחיד, היא שהמכונה הזאת חושבת פחות או יותר כמונו. מחשבי השח שהיו לפניו חשבו כמו מחשב, בשיטה טורית. הם בחנו אופציה אחר אופציה (ומדובר במאות אלפי מהלכים) עד שהגיעו למסקנה. זה לקח להם המון זמן והיה קל מאוד לבלבל אותם. "כחול עמוק" חושב אחרת. הוא חושב בצורה מקבילית (Parallel), מה שמאפשר לו לבחון כמה טקטיקות בו בזמן, לשלול את הפחות טובות ו"להחליט" מהר. כשחלק אחד שלו עובד על פתרון בעיה מסוימת, חלקים אחרים כבר מתכננים את המתקפה הבאה.

במשחק הראשון ביניהם זה הספיק על מנת לבלבל את קספרוב. מי שצפה במשחק, נדהם לראות את "כחול עמוק" משחק בסגנון פרוע לחלוטין. המחשב התייחס בשלווה למתקפה הרצחנית של קספרוב ובחר במהלכים "משוגעים". במצב כמעט אבוד מבחינתו, כשקספרוב עורך מצור על המלך, יצא המחשב לציד של הכלים הנחותים של קספרוב והספיק לחזור בזמן על מנת לסכל עוד התקפה של המאסטר. 37 מהלכים זה לקח לו. אלוף העולם נכנע למכונה.

נכון, קספרוב התעשת לבסוף והצליח לחזור לתמונה. אבל הפרצוף שלו בשנייה של ההפסד אמר הכל. הוא יצא מהאולם בשתיקה וסירב לענות לשאלות. "כחול עמוק" אפילו לא חייך (מה שחבל, בכל זאת מדובר בהישג). אחר כך אמר קספרוב שזאת היתה הפעם הראשונה בה הוא יכול היה להרגיש, "להריח" כדבריו, סוג חדש של אינטליגנציה. מה שקספרוב הריח זה עניינו, אבל האמת היא שהמחשב לא לקח

עמוק יותר בכחול

שום סיכון ובטח שלא שיחק משחק "משוגע". הוא פשוט ידע בדיוק כמה מהלכים נשארו לו וכמה מהלכים קספרוב צריך. מה שלצופים נראה כמו מבצע התאבדות, היה פשוט הדבר הנכון – והיחיד – לעשות במצב הנתון. זו היתה הפעם הראשונה שמחשב שיחק כמו בנאדם וניצח אותו.

אחר כך חזר קספרוב לעצמו והראה למחשב בדיוק מאיזה עץ עושים גיטרה. אבל מה שנראה כמו ניצחון בטוח הפך להיות מאבק מתיש. "זה היה הרבה יותר קשה ממה שציפיתי", הודה קספרוב, "הוא משחק מצוין". הכמות הפכה לאיכות. "כחול עמוק" בוחן 200 מיליון מהלכים בשנייה, לתוכו הוטענו משחקים מ־100 השנים האחרונות, והוא גם צויד בתוכנה מיוחדת למצבי הכרעה. קספרוב מחשב שני מהלכים בשנייה.

אז איך, לעזאזל, הוא ניצח בכל זאת? התשובה היא: אינטואיציה. את זה עדיין לא הצליחו להכניס ל"כחול עמוק". הוא אמנם רואה בין 10 ל־15 מהלכים קדימה, אבל שחקן אנושי (גם הבינוני שבהם) מסוגל, אלוהים יודע איך, לראות יותר מ־20 מהלכים קדימה.

כל זה היה בשנה שעברה. "כחול עמוק" של השנה הוא מהיר יותר, חזק יותר וחכם יותר. הוא יכול לנצח. מה שמחזיר אותנו לשאלה: האם המחשבים נהיים חכמים יותר מאיתנו?

נענה, כמו יהודים, בשאלה: מה זאת חוכמה? לפני לא הרבה שנים, כשרק הומצא המחשב, נערכו תחרויות בין מתמטיקאים למכונות, מי יצליח לחשב מהר יותר כמה זה 171,248,769 כפול 2,539,765, תחרות שהיום נראית מגוחכת לחלוטין, לפחות כמו תחרויות ריצה מול מכוניות שנערכו כשיצאו הדגמים הראשונים. זאת החוכמה שכולם מדברים עליה? או אולי חוכמה היא לדעת את העוצמה המדויקת הדרושה כדי לירות חץ שיפגע בדיוק במרכז המטרה? לא חוכמה גדולה, נכון? ובכל זאת, אלפי אנשים הריעו לדוד שהצליח לקלוע בול לפוני של גוליית.

החוכמה, כפי שאנחנו מגדירים אותה היום, היא שילוב בין אינטואיציה, השראה, זיכרון קולקטיווי ואינדיווידואליזם. אבל האם גם זה יפסיק להיות חוכמה ברגע של"כחול עמוק" תהיה את האינטואיציה? ומה עם אומנות? נכון, ספרים שנכתבו על ידי מחשב עד היום היו גרועים ביותר, אבל בעוד כמה שנים סביר להניח שגריישם, קלאנסי ורם אורן יפנו את מקומם ל"ורוד בוהק", אחותו הקטנה והמוכשרת של "כחול עמוק". האם הספרות תפסיק להיות יצירה אנושית? בגיליון הראשון של "קפטן אינטרנט" סיפרנו על "קיוקו דייט", זמרת וירטואלית שמשגעת את מצעדי הפזמונים. נכון, היא עדיין לא כותבת את החומר שלה, אבל תקשיבו למוסיקה שעושים היום, זה לא ייקח עוד הרבה זמן. מחשבים כבר רואים ושומעים. הסי.אן.אן דיווח בשבוע שעבר על מחשב שיכול להריח ולרובוט חביב בשם קוג (Cog) יש עור שרגיש לדגדוגים.

כבד, האי? התהליך שקורה לנו הוא מעניין. כמעט כל הישג שהשיג המחשב עד היום הפסיק מבחינתנו להיות "תבוני" והפך להיות "פקידותי". עד היום זה היה קל, מחשבים רק פינו לנו זמן לעשות את הדברים "החשובים", אבל מה יקרה בעתיד הלא רחוק? מי יריח את הקקי של ילדינו?

נכון, זה נשמע כמו מדע בדיוני, אבל זה לא. אם "כחול עמוק" יפתח לעצמו סגנון משחק שיהיה שונה ממחשבים אחרים, ויחברו לו רגליים (או גלגיליות) ומצלמה דיגיטלית ואפילו יתכנתו אותו שבלונדיניות זה יפה – האם זה כל כך רחוק מאישיות אוטונומית?

הכינו את התירוצים

גארי קספרוב יודע את זה. שילוב של פחד מובן וכישורים מדהימים ליחסי ציבור גרמו לו לומר שהוא האיש שיכול להציל אותנו. "עד סוף המאה, שום מחשב לא ינצח בנאדם בשח. אני אישית אקבל כל אתגר". הוא שכח שסוף המאה זה בעוד שנתיים וחצי ושרק לפני שמונה שנים, אחרי שניצח את "מחשבה עמוקה" (אחיו הקטן, והפחות חכם, של "כחול עמוק"), הוא אמר שלעולם לא ינצח מחשב את האדם. באמצע הוא הספיק לומר שזה לא יקרה עד שנת 2010. כשכל זה מצטרף לאמירות שלו ששח הוא האומנות האנושית ביותר שקיימת, לא נותר לנו אלא לייעץ לו: תכין את התירוצים, גארי. תגיד שהיתה לך עצירות או משהו.

וזה לא שאף אחד לא ישים לב. התחרות הקודמת ביניהם שודרה בטלוויזיות בכל העולם, אתר האינטרנט של IBM, ששידר את המשחקים, רשם 6 מיליון כניסות ביום, ועוד לא התחלנו לספור עמודים בעיתוני כל העולם.

או.קיי, נניח שב־11.5, יום סיום התחרות, יורד קספרוב מהבמה בלי תואר ועם מאזן של 6:0 לרעתו. מה בדיוק יקרה אז? קודם כל הוא ייקח 400 אלף דולר, פרס הניחומים. "כחול עמוק" יקבל 700 אלף דולר (מה הוא יעשה עם זה? יקנה לעצמו שבבים חדשים?). לאחר כמה ימים יירגעו המאמרים המתלהמים בעיתונות והחיים יחזרו למסלולם. "כחול עמוק" לא יפרוש לגמלאות, הוא יעבור לדברים מעשיים יותר, כמו מחקרים רפואיים מורכבים ויישומים כלכליים משוכללים. האנושות, כפי שכבר אמרנו, תמשיך לעשות את מה שהיא עושה בחוכמה כה רבה: תתעלל בכדור הארץ, תתעלם מילדים רעבים, תשחק כדורגל, תתאהב, תתחתן, תביא ילדים ותקנה להם מחשבים. החיים יהיו אותו דבר. כמעט.

האיום טמון ביישומים השיווקיים של "כחול עמוק". הוא יכול לסרוק את כל הפעולות שעשינו בחשבון הבנק שלנו, לעמוד על מגמות (האזרח ש., למשל, אוהב לשכור סרטים כחולים תוך שהוא מזמין פיצה עם חצילים) ולחשוב מה לעשות הלאה. הוא יכול, בפרץ של הומור מחשבי, לשלוח לש. נערת ליווי וחצי טונה חצילים ליום הולדתו או פשוט להתקשר למשטרה אם ליד זירת רצח נמצא קרטון פיצה עם שרידי חציל. "כחול עמוק" ימצא לנו תרופות חדשות, יעזור לארגן את החיים שלנו הרבה יותר טוב ויידע מה בדיוק אנחנו אוהבים. האח הגדול רק גומר עם קספרוב ומגיע אליכם. זה יקרה, כך צרפים המומחים, לאט ובשקט, בלי כותרות ראשיות בעיתונים ובלי יחסי ציבור. בוקר אחד נקום וזה פשוט יהיה שם.

ואולי פשוט מדובר בטרנד. כמו חייזרים, שכולם כבר ראו אותם, וכולם מחכים להם – חלק בפחד, חלק בתקווה – אבל הם לא באים. כך גם מחשבים, כיף לפחד מהם. אבל אין שום סיבה. הפחד הוא הרגל. לפני מאה שנה פחדו הרבה אנשים ממסך הקולנוע. אלה אותם אנשים. לילדים היום אין פחד ממחשבים. ואולי זה הזמן לחשיפה בלעדית: בן דורי הקטן הריע ל"כחול עמוק" בשנה שעברה. גם השנה אפשר יהיה לתפוס אותו מחזיק אצבעות.

כמו שזה נראה עכשיו, היתרון האנושי הוא לא מהירות חישוב, אינטואיציה, כתיבת ספרים או ציור. היתרון האנושי, כרגע, הוא היכולת לנהל סמול טוק. נכון, הכוח המקבילי של "כחול עמוק" יכול בקלות לעבור הסבה לשיחות סלון, עם אסוציאציות וכל מה שצריך. אבל עד שזה יגיע, כדאי להיאחז בדבר היחיד שמבדיל אותנו: היכולת לדבר שטויות. סתם שטויות לא מזיקות. ברגע ש"כחול עמוק" ייקח לנו גם את זה, אפשר לסגור את הבאסטה. עד אז, מצדי, הוא יכול לנצח את כל העולם במשחק שח סימולטני. אנחנו נשב ביציע ונספר בדיחות גסות.

הכירו את המתחרים

	גארי קספרוב	"כחול עמוק"
סוג	בן אדם. זכר	מכונה
גובה	1.80	1.90
משקל	86 ק"ג	1.4 ט[illegible]
גיל	32. נולד באזרביג'אן, 13.4.63	8. נולד ביורקטאון הייטס, ניו יורק
מהלכים בשנייה	2	200 מיל[illegible]
מקור הכוח	אלקטרוני־כימי	אלקטרוני
הקריירה הבאה	?	עסקים, רפואה, חלל

האירוע: תחרות חוזרת בין גארי קספרוב ל"כחול עמוק"

תאריך: 3־11 במאי 1997

מקום: "המילניום", רחוב 44, ברודווי, ניו יורק

הפרס: 700 אלף דולר למנצח, 400 אלף דולר למפסיד

כרטיסים: 25 דולר לאדם. כל הכרטיסים נמכרו

אתר אינטרנט שישדר את התחרות בזמן אמת: http://www.chess.ibm.park.org/

או דרך אתר הבית של IBM: http://www.ibm.com/

ללא מורא וללא משוא פנים

המבקרים האמיצים של הקפטן לא נחו גם השבוע

תשע בירות בשלושה ימים

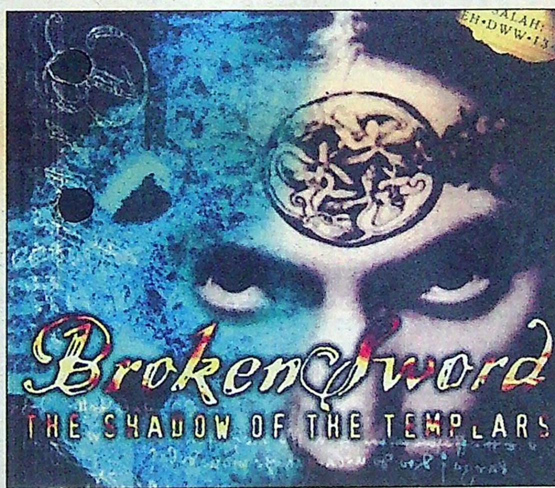
איך לבקר במלונות אותנטיים, לפגוש ילדים ססגוניים (ולפתור תעלומת רצח) בלי לצאת מהבית

שלומציון קינן

פעם פגשתי בהוליווד בזוג קשישים חביבים מאיווה עם מצלמה יפאנית. הם נסעו כל הדרך לאולפני יוניברסל בטרנטה המשפחתית שלהם, כדי להגיע לרכבת התיירים הקטנה ולראות במו עיניהם דגמי קרטון של רחובות באירופה. "בכל מקרה, דארלינג", אמרו לי, "לא נוכל כבר להרשות לעצמנו להגשים חלום ולנסוע יום אחד לאירופה, אז החלטנו להגיע להוליווד במקום".

ואכן, הקהל האמיתי של משחקים מז'אנר התיירות הווירטואלית מורכב מאנשים שלא היו שם, ורוצים סוף סוף לבקר בצ'אמפס אליזס ולשמוע כמה סיפורים מלהיבים משומר המוזיאון על מסדרי אבירים עתיקים וממצאים ארכיאולוגיים ממוצא חייזרי כלשהו, ובעיקר על הרגלי המין של האצילים הדקדנטים המגעילים האלה, טפו, באירופה. במשחק Gabriel Night 2, לדוגמה, טיילנו גם ברחבי גרמניה עתירת השלוסים וגם שמענו סיפורים היסטוריים על לודוויג מלך בוואריה ועל ואגנר, כל זה במסגרת קנוניית אנשי זאב.

הפעם, לחובבי הז'אנר, המציאה חברת Virgin את BrokenSword החדש.

תיירות וירטואלית חובקת עולם עם כל מה שצריך כדי להתחרע על החיים ולהישאר ספון בבית בו בזמן. ה"שיק" של אירופה, האקזוטיקה של המזרח, קצת היסטוריה, מבטאים זרים, ארכיטקטורה ומזון מקומי, וגם ריגול, קנוניות בינלאומיות, מיסטיקה ואוצר שאבד לאבירי מסדר הטמפלרים בימי הביניים.

סיפור המעשה מתחיל כשהגיבור שלנו, עלם אמריקאי בנוי יפה לכל המשפחה, מוצא את עצמו בלב פיגוע מסתורי בביסטרו פריסאי. מתברר שאותו טרוריסט בינלאומי מחופש לליצן כבר רצח פוליטיקאי יפאני ירוק (כשהוא מחופש לאיש שלג) ומיליונר יצרן אמפטמינים (שאת חייו קיפד כשהוא מתחזה לפינגווין). ידידנו האמריקאי בפאריס נחוש, איפה, לגלות את הרוצח, כשהוא נודד מביתה של בחורה החמושה במבטא צרפתי (עיתונאית ב"לה ליברטה", בטח) אל תחנת המשטרה והאינספקטור הטלפתי, ושאר פריפרנליה. בדרכי עורמה פתלתלות הוא מאתר את כתובתו של הרוצח במלון קטן ואותנטי. המלון מאוכלס במרגל סובייטי זוכה פרס נובל, וגם באלמנתו ארוכת השושלת של לורד אנגלי זה או אחר. לאחר חיפוש זהיר זוכה ידידנו טוב הלב בחבילה המכילה מגילה עתיקה ומסתורית, וכמעט מוצא את מותו בנהר הסיין בעטייה. כאן, וגם במוזיאון ההיסטורי, אפשר ללמוד על אותו מסדר טמפלרים מסתורי, שאביריו עלו על המוקד מתישהו במאה ה־13, וגם על מסע הצלב השלישי שהביא את ריצ'רד לב הארי לירושלים, ועוד פיקנטרייה שאפשר לשוחח עליה בשעת התה.

ג'ורג' שלנו (שכן זהו שמו) שם פעמיו מיד לעיירה לוך־מארן שבאירלנד, שם מצויה טירה שבחפירותיה התגלה יהלום מסתורי. כאן אפשר לטעום מהבירה המקומית ולפגוש אירים ססגוניים מלאי אמונות טפלות, וגם לגלות את אותו יהלום נדיר במרתף הבירה. כך, בנעימים, נמשכת לה העלילה בקצב מסחרר, בלי חידות קשות וגוזלות זמן, ממש בקצב קריאת רומן זול, עד לפתרון.

לעומת שחקני הווידאו הווירטואוזים של Gabriel Knight, כאן יש לנו עניין עם דמויות אנימציה מעצבנות קמעה, אבל לא נורא. זה בוודאי יותר זול מכרטיס סביב העולם. חוץ מזה, ואוי לה לבושה, זה אפילו די מהנה.

BrokenSword, הפצה: Virgin , מחיר – 209 שקלים.

הוא גדול

"אהבתי את Quake, אהבתי את Doom, אך את Duke אהבתי כאוצר בלום

משה פרסטר

אני יודע ש"דום" הוא המקור. הוא זה שבישר את המהפכה הגדולה בתחום משחקי המחשב התלת ממדיים ממבט ראשון – המשחקים שבהם אתה משוטט במבוכים אפלים, כשלפניך יד האוחזת בכלי משחית נוראיים שמחסלים את המפלצות שבאות מולך. אני יודע גם ש"קוויק" הוא ההמשך המפותח והמשוכלל של "דום". אבל – ואין דרך אחרת להגיד את זה – "דיוק ניוקם 3D" החדש, למרות שהוא בסך הכל תואם וחיקוי, הוא הגדול מכולם. באווירה שלו, בחוש ההומור, בגסות הרוח, במפלצות המפחידות, בכלי הנשק, בפיצוצים, בתמרות העשן ובהפעלה הנוחה. אין כמוהו. פשוט אין.

"דיוק ניוקם" הוא משחק אקשן תלת ממדי טהור, שמטרתו היחידה היא חיסול ומיגור הרוע. כל חפץ שיקלע לטווח האש שלכם ייהרס ויתפוצץ, וכל מפלצת תחוסל בפרץ דם חינני.

ועכשיו אתם בטח תוהים: מה פתאום אני נזכר במשחק שיצא לפני כשנה, ושכל חובב מחשבים ממוצע מעריך ומכיר?! באמת למה? כי בימים אלה יצאה גרסה משופרת של המשחק. זוהי אותה גברת חטובה ויפהפיה, אבל האדרת שלה תפורה הרבה יותר טוב, והפעם גם חיברו לה אלמנטים שלא היו שם קודם.

ראשית, הגרפיקה שופרה. דיוק ניוקם, הגיבו[illegible] השרירי בעל ההומור השחור, משוטט עכשיו באופן חלק יותר, בסביבה חדה וברורה יותר. במעברים הוספו קטעי אנימציה משעשעים. כמו כן נוספו עוזרים שונים (צ'ופרים בלעז), כמו שומרי מסך מקסימים (חלקי גופות שנופלות ונערמות על מסך המחשב), קולות, טפטים שאפשר להוסיף לחלונות [illegible]ים בלתי אפשריים.

ועתה נסכם: למי שכבר יש את המשחק בגרסתו הראשונה לא כדאי לרכוש שוב (רק אולי להשיג איכשהו את השלב הנוסף). למי שאין, ולא מכיר, מומלץ לרוץ ולקנות, ומיד. לאחרונים יש גם טיפ: הקישו במהלך המשחק Dnstuff, ובאורך פלא יופיעו כל האביזרים, הנשקים והמפתחות על המסך.

Duke Nukem 3D – Atomic Edition. הפצה: מיראז' מולטימדיה. מחיר: 229 שקלים.

הנה שימוש ראוי לדמי החג. המצלמה הזאת של פישר פרייס עובדת על העיקרון של פולרויד, עם טוויסט חביב: היא מאפשרת לצרף לתמונה מסגרת או רקע כלבבכם - שטר של כסף, ברבי וכלבים דלמטים הם רק חלק מהאופציות. וכשנמאס לכם - יש עשרות מחסניות של רקעים חדשים לבחירה. בינתיים רק בארה"ב - 49.99 דולר

טה טה טה טאאם

כל מה שרציתם לדעת על החמישית של בטהובן – חוץ מהמבצעים

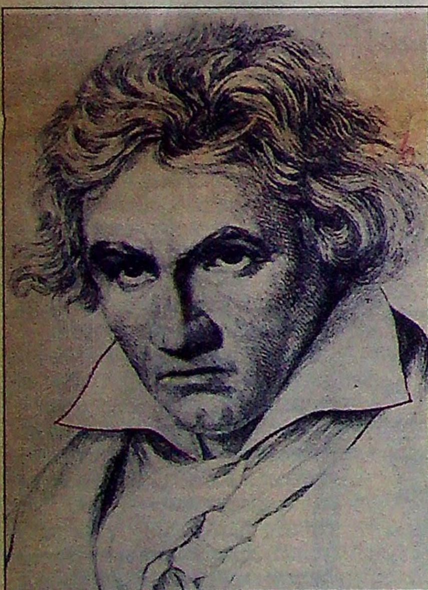
שמואל רוזנר

החמישית של בטהובן היא סימפוניה מוכרת. טה טה טה טאאם, טה טה טה טאאם. סימפוניית הגורל. יפה עשו אנשי מט"ח כשבחרו להעלות אותה על סי.די חינוכי – בחרו נכון, עבדו נכון – והתוצאה משוכבת נפש לקטנים ולגדולים גם. טה טה טה טאאם.

לסימפוניה יש חוקים, וקל מאוד להבין אותם אם לומדים את הסי.די הזה. החלוקה לפרקים ולחטיבות. תפקידי הכלים. הפתיחות, הסיומות, הווריאציות. הכל שם. טה טה טה טאאם.

גם לתזמורת יש חוקים. איפה יושב הכינור הראשון. ואיפה הטרומבון. ולאיזה משפחת כלים שייכת הקרן. כל כלי וסרטון הווידאו הקצר שלו. כל כלי והמשפחה שלו. כל משפחה ומקומה בתזמורת. הכל מסודר ומובן.

וזה מה שיש: היצירה של בטהובן במלואה. מבנה הסימפוניה המפורט – מחולק בצורה בהירה ומאפשר האזנה מקוטעת לקטעים שונים. מילון מונחים בהיר וקל לקריאה

(למי ששכח מה זה בדיוק קרשצ'נדו). מבנה התזמורת. תולדות חיי בטהובן ואימרות כנף שונות המתייחסות ליצירותיו. משחקי טריוויה ומשחקים מוסיקליים. אחרי שעתיים עם הסי.די הזה תדעו הרבה יותר – ואם אתם אוהבים מוסיקה, גם לא תשתעממו לרגע.

ובכל זאת, שתי הערות.

1. ילדים על סף שנת 2000 כבר ראו הכל. הם נלחמו בחייזרים אכזריים, הטיסו F־15 וירטואלי ומצאו את התיבה האבודה. ילדים כאלה רגילים לתצוגה גרפית שהדיסק של מט"ח לא מתקרב אליה, וחבל.

2. וזה מה שבאמת מעצבן. לא יכול להיות שלאחר בילוי ערב שלם עם יצירה מוסיקלית לא נדע מי המבצעים. ודווקא חיפשנו. אין בחוברת. אין על הדיסק. וממי שמבקש לחנך ילדים לחבב מוסיקה קלאסית, אפשר לצפות למינימום הזה (ואם כבר – אחרי שיהיה ברור איזה תזמורת מנגנת על הדיסק – אפשר לצרף פתיחות שונות של תזמורות שונות, ולהדגים איך אינטרפרטציה שונה לאותה יצירה משנה את התוצאה).

"החמישית של בטהובן – יצירה סימפונית במולטימדיה". הפצה: מט"ח. מחיר: 129 שקלים.

מבין דבר במחשבים, ישב לידו סגנו אל גור, שמתמצא הרבה יותר ממנו באינטרנט (ואף המציא את הביטוי "אוטוסטרדת המידע").

קלינטון נשא נאום בו הדגיש את חשיבות האינטרנט והטכנולוגיה בכלל ולא שכח לדבר גם על הרוח האמריקאית הגדולה. בסוף הנאום התיישבו הנשיא וסגנו ודיברו עם תלמידי בתי ספר מלוס אנג'לס וקונטיקט.

"שלום תלמידים!" אמר קלינטון.
"הי, אדוני הנשיא!" ענו התלמידים.

קלינטון הודה בפני התלמידים כי הוא אינו מתמצא במחשבים כפי שהיה רוצה. "אלה מכם שיש להם מיומנויות טובות מסייעים למי שזקוק לעזרה, נכון? כן, אולי תוכלו לשלוח אלי מתנדב, אני זקוק כאן לעזרה", הוא אמר לקול צחוק התלמידים.

דג חלקלק

על אתר אמיץ, שמתרחק מביל כמו מאש

בשעה שמיקרוסופט מכניסה את התיקונים האחרונים ב־14 אתרי ה־Sidewalk שלה, כולנו יכולים להיות משוכנעים שהיא צופה מקרוב במתחרים שלה בתחום. אבל קרוב לוודאי שאתר אחד, ה"רייזורפיש סאב נטוורק" (RSUB), לא אותר ברדאר של ביל, ויוצריו מעוניינים שהוא גם לא יתגלה. רייזורפיש היא חברת תוכנות עצמאית מובילה מניו יורק. עם תקציב קטן, וללא כל תוכנית עסקית – ששת התוכניות הדינאמיות ב־RSUB עומדות בניגוד מוחלט לצעקנות של מיקרוסופט, כמעט מכל בחינה שהיא. והבחינה הבולטת ביותר, היא העובדה שרייזורפיש עובדת ללא כל מטרות רווח.

"האתר הוא לא מסחרי", אומר מנהל רייזורפיש, ג'ף דאצ'יס. "אנו מספקים הזדמנות לאנשים המוצאים את הזמן לעבוד באמצע הלילה על החומר הזה". גם בלי הכסף של מיקרוסופט הצליח האתר של RSUB למצוא קהל. השמועה עברה מפה לאוזן, ומיליונים כבר נכנסו אליו.

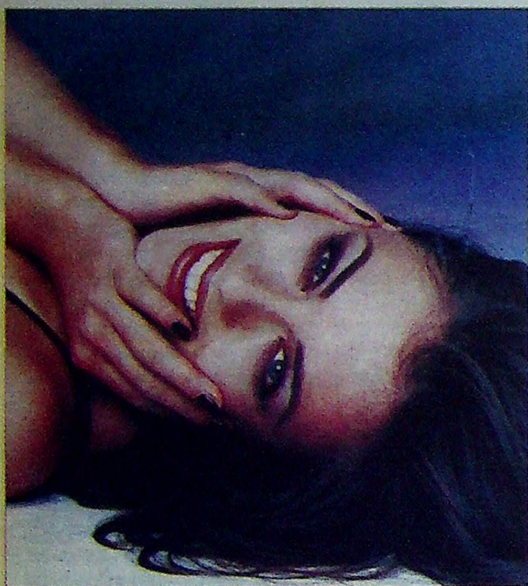
צוות אחוז חזון של מתנדבים ומתכנתים צעירים העמיד באתר שורה של תוכניות בתחומים שמיקרוסופט בכלל לא נוגעת בהם. "TheNvelope" העתידני, אתר המשחקים "בונקו!" ומנוע החיפוש "דיסאינפורמציה" לתרבות מחתרתית לא בדיוק עונים על הטעם של כל אחד. ג'ייסון קלאקניס, עיתונאי ב"סיליקון אלי רפורטר" עלה בדיוק על הנקודה הזאת כשאמר כי "ה־RSUB אינה רשת מקיפה. היא חבילה של חמש תוכניות, שהרבה אנשים בגומחות הקטנות שלהם בניו יורק חושבים שהן מעניינות".

"החומר הטוב ביותר ברשת הוא זה שנולד מתשוקותיהם של אנשים", אומר קלאקניס. "זאת הסיבה שאתר כיפי בווב יהיה תמיד טוב יותר מאתר של חברה". דאצ'יס מעוניין להתרחק ככל האפשר מהדימוי הגס של רשת טלוויזיה כלל ארצית, וללבוש תדמית של מוסיקת אינדי. "יש לנו חזון אחר לגבי התכנים שצריכים להיות בווב".

http://www.rsub.com

תראו מה שהעכבר הביא על

יו גרנט

ואליזבת הארלי

יו גרנט ואליזבת הארלי – זוג בריטי סולידי בעבר ומזון מהיר לפאפארצי בהווה – עלו הפעם לחדשות בהקשר של המלחמה בסרטן. הארלי תועדה בגינתה [illegible]יני דק לגופה, כשגבר מסתורי ושרידי מורח שמן שיזוף על אחוריה החשופים. האם זאת הדרך של הארלי להחזיר לגרנט על המציצה של העשור? או שמא הגנן שלה נאמן במיוחד? והאם אתם ניסיתם פעם למרוח שמן שיזוף על הגב?

יו גרנט נולד ב־9 בספטמבר, 1960, בלונדון. הוא למד באוניברסיטת אוקספורד. הקריירה הקולנועית שלו התקדמה לשביעות רצון כל הצדדים עד שב־27 [illegible] '95 הוא נעצר בהוליווד בשעה שדיווין בראון, בחורה עובדת, ביצעה בו מין אוראלי במכוניתו, תמורת 60 דולר. היא אמרה שהבולבול שלו "חמוד".

באינטרנט אוהבים לשנוא את יו. נכון, יש את עמודי התמונות הרגילים והמשעממים – יו בחליפה, יו בלי חולצה וכו' – אבל לשם שינוי יש אתרים שלא מסתפקים בלהזיל ריר. אתר אחד כזה מבטיח בקרוב את "התממשות הפנטסיה הנשית" – תמונה של יו באזיקים. אתר אחר אסף ציטוטים של גרנט, שליר מה שעולה מהם, החוויה עם דיוויין מחווירה. די אם נציין שיו חושף שם פנטסיות פראיות שמושאן היא הנסיכה די.

הארלי נולדה ב־10 ביוני 1965 באנגליה. בקולג' היא אימצה את אופנת הפאנק, צבעה את השיער לוורוד, עשתה 12 חורים באוזניים וענדה נזם באף. את גרנט היא פגשה בסרט שבו שיחקו יחד ב־87'. בתחילת שנות ה־90 היא התחילה לדגמן, וחתמה על חוזה כדוגמנית הבית של חברת אסתי לאודר. באתר מכובד של תמונות עירום סבורים שהיא האשה הכי מכוערת שהרוויחה את לחמה כדוגמנית.

הארלי הקימה חברת הפקות בשם סימיאן פילמס, ועכשיו יו עובד אצלה. ברשת טוענים בלהט שהסיבה היחידה שהם נשארים ביחד היא שליז לא רוצה לזרוק את יו, כדי לא לפגוע בשם הטוב של החברה. בכלל, ליז היא כלה לא קטנה. כששאלו אותה בראיון ברשת למה בחרה בשם הזה לחברה, היא ענתה: "בגלל שיו נראה כמו שימפנזה" (?!).

וגם לנו יש שאלה קטנה. האם זה צירוף מקרים שיו נתפס עם המכנסיים למטה כמה שבועות לפני יציאת סרטו "תשעה חודשים", ואילו ליז התחילה לעבוד על השיזוף יד ביד עם עליית סרטה החדש? יכול להיות שזה קשור ליחסי ציבור, או שזה רק הדמיון שלנו?

יו גרנט

http://www.geocities.com/Hollywood/9900/index.html
http://www.celebsite.com/people/hughgrant/index.html
http://ucsub.colorado.edu/~kritzber/new/hugh/hugh.html
http://cgi-bin.iol.ie/hotpress/archive/iss14951/blow-upo.htm
http://cgi-bin.iol.ie/hotpress/archive/iss14951/blow-upo.htm#A1

אליזבת הארלי

http://www.cafenet.co.uk/~jimbo
http://www.benjman.demon.co.uk
http://members.tripod.com/~lizhurley/index.html
http://us.imdb.com/cache/person-exact/b39367
http://207.136.33.27/enc/hurley.jpg
http://www.swoon.com/j_mag_rack/01_details
/qa_archives/articles/9509_hurley.html

אידורו

וויליאם גיבסון

וויליאם גיבסון טבע את הביטוי "סייברספייס", וחזה את האינטרנט ואת המציאות הווירטואלית כבר בתחילת שנות ה־80. הרומן "אידורו" מתרחש בטוקיו במאה ה־21, לאחר רעידת האדמה הגדולה של סוף האלף. שני פרקים מספר חדש

1. מועדון המוות ק'

אחרי *סליטסקן* שמע לייני על עבודות אחרות מריידל, שומר הלילה בטירה. ריידל היה בן טנסי גדול וחרישי, בעל חיוך עצוב ומבויש, משקפי שמש זולים ומכשיר קשר, שתמיד היה תקוע באוזן שלו.

"*פרגון אסיה*, תזרימי מידע", אמר ריידל בארבע בבוקר בערך, כששניהם ישבו בשתי כורסאות ענק ישנות. קורות הבטון מעליהם היו צבועות כך שדמו במעורפל לעץ אלון בהיר. כמו שאר הרהיטים בלובי הטירה היו הכורסאות כה גדולות, עד שכל מי שישב בהן נראה כאילו נוצר בקנה מידה קטן יותר.

"באמת?" שאל לייני, ממשיך להעמיד פנים, שמישהו כמו ריידל ידע איפה הוא יכול למצוא עבודה.

"טוקיו, יפן", אמר ריידל וינק קפה קר בקש פלסטיק. "בחור שפגשתי בסן פרנסיסקו בשנה שעברה, ימזקי. הוא עובד בשבילם. אמר שהם צריכים גולש רציני לרשת".

גולש. לייני, שאהב לחשוב על עצמו כעל חוקר, החניק אנחה. "עבודה לפי חוזה?"

"אני חושב. הוא לא אמר".

"אני לא חושב שאני רוצה לגור בטוקיו".

רייגל השתמש בקש כדי לבחוש את הקצף ואת הקרח, שנותרו על קרקעית ספל הפלסטיק הגבוה שלו, כאילו קיווה למצוא איזה פרס סודי. "הוא לא אמר שאתה צריך". הוא נשא את מבטו. "היית פעם בטוקיו?"

"לא".

"בטח מקום מעניין אחרי הרעש וכל זה". מכשיר הקשר תקתק ולחש. "אני צריך לצאת לבדוק את השער ליד הברנגלו עכשיו. רוצה לבוא?"

"לא", אמר לייני. "תודה".

ריידל קם, מיישר את הקפלים במכנסי החאקי שלו. הוא לבש אפוד ניילון שחור, שהיו תלויים עליו כל מיני מכשירים שחורים. כמו כן לבש חולצה לבנה קצרת שרוולים ועניבה שחורה, שמעולם לא זזה ממקומה. "אני אשאיר את המספר בתיבה שלך", אמר.

לייני הביט באיש הביטחון, שחצה את משטח הטרה קוטה ואת המרבדים השונים ונעלם מעבר ללוחות הכהים והבוהקים של שולחן הקבלה. לייני הבין שפעם היה לו עסק ברשת. בחור נחמד. כישלון.

לייני ישב שם עד שהשחר בקע מבעד לחלונות הקמורים הגבוהים, וכלי פלדה טייוואניים התחילו לצלצל חרש מהמערה החשוכה של חדר האוכל. נשמעו קולות של מהגרים, שדיברו בניב סיני כלשהו שהחאנים הגדולים היו מבינים אולי. הדים עלו מרצפת האריחים ומהקורות הגבוהות ששרדו מתקרפה, שבוודאי ראתה פעם את הופעת בני מינו של לייני או של קודמיו, את אקולוגיית הפרסום שלהם ואת הסדר המקודש של שרשרת המזון הזאת.

ריידל השאיר בתיבה של לייני דף מקופל, את נייר המכתבים של הטירה. מספר בטוקיו. לייני מצא אותו למחרת אחר הצהריים עם הערכה מעודכנת של החשבון הסופי מעורכי הדין שלו.

הוא לקח את שני הניירות לחדרו. לייני לא היה יכול אפילו להעמיד פנים עוד שהוא מסוגל לשלם תמורת חדר זה.

שבוע לאחר מכן היה בטוקיו, פניו משתקפים במראה בעלת העורקים המוזהבים שבמעלית, שעלתה לקומה השלישית של בניין או מי גולי, מבנה חסר צורה באופן אלים. הוא היה בדרכו ל*מועדון המוות ק'*, שהיה ככל הנראה מסבאה שעוצבה בהשראת פרנץ קפקא.

הוא יצא מהמעלית אל תוך חלל ארוך, שמתכת חרותה בחומצה הכריזה עליו שהוא הגלגול. שכירים בחולצות לבנות הסירו את מקטורני החליפות שלהם, פתחו את עניבותיהם הכהות, ישבו ליד בר של פלדה מאוכלת מסוגננת ושתו. משענות הכיסאות הגבוהים היו יצוקות משרף חום דמוי שריון. משושי חרקים התעקלו כחרמשים מעל ראשיהם של השותים.

הוא התקדם לתוך אור חום, שומע מלמול חרישי של שיחות. הוא לא הבין יפאנית. הקירות היו שקופים במידה לא שווה ומעוטרים במוטיב חרזר של כנפיים, של בטן תפוחה ושל גפיים דקות וחומות, מקופלות במרווחים סדורים. הוא החיש את צעדיו, פוסע לעבר מדרגות לולייניות שנוצקו כשריון מקקים חום ונוצץ.

עיני הזונות הרוסיות עקבו אחריו מהשולחנות שמול הבר, עמומות ובוהקות באור המקקים הזה. הנטשות היו בכל פינה, נערות עובדות שהובאו מוולדיווסטוק על ידי הקומבינט. ניתוחים פלסטיים שגרתיים העניקו להן יופי נוקשה של קו ייצור. בובות ברבי סלאביות. בניתוח פשוט יותר הושתל מתקן איתור לנוחותם של הסרסורים.

המדרגות נפתחו אל מושבת העונשין, דיסקו שהיה נטוש בשעה זו, ופעימות של אור אדום סימנו את צעדיו של לייני על פני רחבת הרוקדים. מהתקרה השתלשלה מכונה כלשהי. כל אחת מזרועותיה המורכבות, שדמו לציוד עתיק של רופא שיניים, הסתיימה בפלדה חדה. עטים, חשב לייני, זוכר במעורפל את סיפורו של קפקא. גזרי דין נחרתו על גבו של הנידון. הוא התכווץ לזכר עיניים פונות מעלה בלי לראות. הדחיק את הזיכרון. זז הלאה.

מדרגות נוספות, צרות ותלולות יותר, והוא נכנס למשפט, תקרה נמוכה, חשוך. קירות בצבע פחם. להבות קטנות רעדו מאחורי זכוכית כחולה. הוא היסס, מתקשה לראות בחשכה, חש את הג'ט לג.

"קולין לייני, לא?"

אוסטרלי ענק עמד מאחורי שולחן קטן, כתפיו שמוטות ככתפי דוב. היה משהו מוזר בצורת ראשו המגולח ודמות נוספת, קטנה הרבה יותר, ישבה ליד השולחן. יפאני בחולצת משבצות ארוכת שרוולים, מכופתרת עד הצווארון, שהיה גדול מדי. היפאני מצמץ לעבר לייני מבעד למשקפיים עגולים.

"שב, מר לייני", אמר האיש הגדול.

לייני ראה שאוזנו השמאלית של האיש חסרה, קטועה, ורק בדל מצרמק נשאר ממנה.

כשלייני עבר בשביל *סליטסקן*, היתה לו בוסית בשם קתי תורנס. בעלת עור בהיר הכי חיוור שיש. חיוורון שגבל בשקיפות, ובאור מסוים היה נדמה שלא דם זורם בה, אלא נוזל בצבע חציר קיצי. על הירך השמאלית שלה היתה כתובת קעקע בצבע אינדיגו, כתובת של משהו מעוות וקוצני, כתובת פראית. הם ראו אותה כל יום שישי, כשבאה לעבודה במכנסיים קצרים.

היא התלוננה תמיד על כך שטבעו של הפרסום מידרדר. בגלל דורות של קולגות שלה, הבין לייני.

היא הניחה את רגליה על שולחן. היא לבשה העתקים זעירים ומדויקים של נעלי צבא, סגורים באבזם ובשרוכים עד לקרסול. הוא הביט ברגליה הנמשכות מקצה גרבי הצמר עד לשולי הג'ינס הקצרים והמשופשפים. כתובת הקעקע נראתה כמו משהו מכוכב אחר, סימן או הודעה שנשלחו ממרחבי החלל, מחכים שהמין האנושי יפענח אותם.

הוא שאל אותה מה משמעות הכתובת. היא שלפה מעטיפתו קיסם שיניים בטעם מנתה. עיניים, שלדעתו היו אפורות, הביטו בו מבעד לעדשות מגע ירוקות.

"איש כבר אינו מפורסם באמת, לייני. שמת לב לזה?"

"לא".

"אני מתכוונת מפורסם *באמת*. לא נשארה הרבה תהילה, לא במובן הישן. לא מספיק לכולם".

"במובן הישן?"

"אנחנו התקשורת, לייני. אנחנו הופכים את הטמבלים האלה לסלבריטיז. זה עניין של יד רוחצת יד. הם באים אלינו כדי שניצור אותם". היא קיפלה את רגליה, מצמידה את עקבי המגפיים לאחורי הג'ינס, ברכיים לבנות מסתירות את פיה. יושבת לה בכיסא השוודי המתוחכם לפני המכתבה.

"ובכן", אמר לייני, חוזר למסך שלו, "זו בכל זאת תהילה, לא?"

"אבל זה אמיתי?"

הוא הביט בה שוב.

"למדנו להדפיס כסף מהחומר הזה", אמרה. "מטבעות של הממלכה שלנו. עכשיו הדפסנו יותר מדי; אפילו הקהל יודע. רואים את זה ברייטינג".

לייני הנהן, מקווה שהיא תעזוב אותו ותניח לו לעבוד.

"חוץ ממקרים", אמרה, פותחת את רגליה כדי שיוכל לראות אותה, "שבהם אנחנו מחליטים להרוס אחד מהם".

מאחוריה, מעבר לשרשרת החשמלית של הכלוב, מעבר למלבן זכוכית שסינן כל זכר לזיהום אוויר, היו שמי בורנבנק ריקים לגמרי כמו שבב כחול שמים, שסיפק מי שבנה את היקום.

אוזנו השמאלית של האיש היתה מוקפת ברקמה ורודה, חלקה כמו שעווה. לייני תהה מדוע לא נעשה כל ניסיון לשחזר את האוזן.

"כדי שאזכור", אמר האיש, קורא את עיניו של לייני.

"תזכור מה?"

"לא לשכוח. שב".

לייני ישב על משהו שדמה לכיסא רק במעורפל, מבנה של מוטות סגסוגת שחורים. השולחן היה עגול, בגודל של הגה בערך. להבה תמידית ליחכה את האוויר מאחורי זכוכית כחולה. הגבר היפאני בחולצת המשבצות, במשקפיים בעלי מסגרת מתכת, מצמץ במהירות. לייני הביט בגבר הגדול מתיישב. כיסא נוסף נעלם לגמרי מתחת לגוף הענקי כשל מתאבק סומו, שנראה כאילו הכיל רק שרירים.

"נפטרנו מהג'ט לג, מה?"

"לקחתי גלולות". הוא נזכר בדרממה של הטיסה העל קולית, בהעדר תחושת התנועה.

"גלולות", אמר האיש. "המלון בסדר?"

"כן", אמר לייני. "מוכן לראיון".

"ובכן". האיש חיכך את פניו בכוח בידיים מצולקות מאוד. הוא הוריד את ידיו והביט בלייני, כאילו ראה אותו בפעם הראשונה. לייני נמנע מלהביט בעיניים האלה ובחן את בגדיו של האיש. בגדי התעמלות מחומר נקבובי, שהיו אמורים להתאים לאיש קטן יותר, ובכל זאת גדול מאוד. הוא לא ראה את צבעם בחדר המשפט החשוך. הבגד היה פתוח מהצווארון עד עצם החזה, הדוק על הבטן הגדולה. בשר חשוף מכוסה באטלס של צלקות בכל צורה ומרקם אפשריים. "ובכן?"

לייני הרים את מבטו מהצלקות. "אני כאן לראיון עבודה".

"באמת?"

"אתה המראיין?"

"מראיין?" ההעוויה גילתה שיניים תותבות.

לייני פנה אל היפאני במשקפיים העגולים. "קולין לייני".

"שיניה ימקזי", אמר האיש, מושיט את ידו. הם לחצו ידיים. "דיברנו בטלפון".

"אתה מנהל את הראיון?"

סערה של מצמוצים. "אני מצטער, לא", אמר האיש. "אני סטודנט לסוציולוגיה אקזיסטנציאליסטית".

"אני לא מבין", אמר לייני. השניים מולו לא אמרו דבר. שיניה ימקזי נראה נבוך. האיש בעל האוזן האחת הביט בו בכעס.

"אתה אוסטרלי", אמר לייני לאיש בעל האוזן האחת.

"טסמני", תיקן האיש. "תמכתי בדרום במהומות".

"בואו נתחיל שוב", הציע לייני. "*פרגון אסיה*, תזרימי מידע. זה אתם?"

הספר יוצא לאור בהוצאת "אופוס"

"נודניק עקשן".

"זה חלק מהעניין", אמר לייני. "מבחינה מקצועית, אני מתכוון".

"הוגן". האיש זקף את גבותיו. אחת מהן היתה חצויה ברקמה צלקתית ורודה ומפותלת. "רז. מה אתה חושב עליו?"

"אתה מתכוון לזמר? לכוכב הרוק?" שאל לייני אחרי שנאבק בבעיית ההקשר הראשונית.

הנהון האיש הביט בלייני בחרמרה.

"מלו/רז? הלהקה?" חצי אירי, חצי סיני. אף שבור שלא תוקן. עיניים ארוכות ירוקות.

"מה אני *חושב* עליו?"

על פי קתי תורנס, היה הזמר ראוי לבוז מיוחד. היא ראתה בו מאובן חי, שריד מעצבן מתקופה קודמת מפותחת פחות. הוא היה מפורסם להחריד ובצורה חסרת כל משמעות, טענה, ממש כפי שהיה עשיר להחריד ובצורה חסרת משמעות. קתי חשבה על פרסום כעל נוזל עדין, כעל יסוד עולמי, כמו הפלוגיסטון של הקדמונים, משהו שפוזר בצורה שווה בכל היקום ברגע הבריאה, וסביב הקריירה שלהם. לדעתה של קתי, רז החזיק מעמד זמן רב מדי. זמן מפלצתי. הוא השפיע על אחדות התיאוריה שלה. הוא קרא תיגר על הסדר הטוב של שרשרת המזון. אולי לא היה שום דבר גדול מספיק כדי לאכול אותו, אפילו לא סליטסקן. ובזמן שלו/רז הלהקה המשיכה להפיק חומר בקביעות מרגיזה בכל סוגי המדיה, סירב הזמר שלהם בעקשנות להרוס את עצמו, לרצוח מישהו, להיות פעיל פוליטי, להודות בבעיית סמים מעניינת או בהתמכרות מינית חשאית – למעשה, הוא סירב לעשות כל דבר שהיה שווה קטע בסליטסקן. אולי הוא בהק בצורה עמומה אבל יציבה מחוץ להישג ידה של קתי תורנס, ולייני הניח שזו היתה הסיבה האמיתית לשנאה שחשה כלפיו.

"ובכן", אמר לייני אחרי שחשב קצת וחש דחף משונה לנסות לתת תשובה כנה, "אני זוכר שקניתי את האלבום הראשון שלהם. כשהוא יצא".

"שם?" הבעתו של האיש בעל האוזן האחת הפכה חמורה אף יותר.

"*לו/רז קו רקיע*", אמר לייני, אסיר תודה לאירוע המוחי הזעיר שאיפשר לו לזכור. "אבל אני לא יכול להגיד לך כמה הם הוציאו מאז".

"עשרים ושישה, בלי תקליטי אוסף", אמר מר ימקזי, מיישר את משקפיו.

לייני הרגיש איך הגלולות שלקח, אלה שהיו אמורות לרכך את הג'ט לג, צונחות תחתיו כמו פיגום פרמקולוגי רקוב. קירות המשפט התקרבו אליו.

"אם אינכם מתכוונים להגיד לי מה כל הסיפור הזה", אמר לאיש בעל האוזן האחת, "אני חוזר למלון שלי. אני עייף".

"קית אלן בלקוול", הושיט יד. לייני הניח לידו להילקח ולהילחץ במהירות. כף ידו של האיש דמתה למכשיר ספורט. "קיתי. נשתה משהו ואז נפטפט קצת".

"קודם תגיד לי, אם אתה *מפרגון* אסיה או לא", הציע לייני.

"הפירמה הזאת היא שתי שורות קוד על מחשב בחדר אחורי ברחוב ליגון", אמר בלקוול. "כיסוי, אבל אפשר להגיד שזה הכיסוי *שלנו*, אם זה גורם לך להרגיש טוב יותר".

"אני לא בטוח", אמר לייני. "אתה מטיס אותי לראיון עבודה, ועכשיו אתה אומר לי, שהחברה שאני אמור להתראיין בה אינה קיימת".

"היא *קיימת*", אמר קית אלן בלקוול. "במחשב שברחוב ליגון".

מלצרית הגיעה. היא לבשה סרבל כותנה אפור וחסר צורה, והיו לה חבורות קוסמטיות.

"חבית גדולה. קירין. קרה. מה בשבילך, לייני?"

"קפה קר".

"דיאט קולה, בבקשה", אמר זה שהציג את עצמו כימקזי.

"בסדר", אמר בלקוול חסר האוזן בעגמומיות, לאחר שנעלמה המלצרית מהחדר.

"אשמח מאוד אם תוכל להסביר לי מה אנחנו עושים כאן", אמר לייני. הוא ראה שימקזי כותב בקדחתנות על צג מחשב מחברת קטן. עט האור הבזיק קלות בחשיכה. "אתה רושם הכל?" שאל לייני.

"מצטער, לא. הערות על התלבושת של המלצרית".

"למה?" שאל לייני.

"מצטער", אמר ימקזי, שומר את מה שכתב ומכבה את המחשב. הוא תחב את העט לשקע בצד המחשב. "אני סטודנט לדברים כאלה. אני מתעד תופעות של תרבות פופולרית. התלבושת שלה מעוררת את השאלה: האם היא רק משקפת את הנושא של המועדון, או שהיא מייצגת תגובה עמוקה יותר לטראומה של רעידת האדמה ושל הבנייה מחדש?".

2. לו/רז קו רקיע

הן נפגשו בקרחת יער.

קלסי עשתה את הצמחייה: עלים גדולים ומבריקים בסגנון רוסו, סחלבי קרטון מנומרים בצבעים שנראו לה טרופיים (שהזכירו לקיאה את הרשת, שמכרה מוצרים קוסמטיים אורגניים בצבעים שמעולם לא נראו בטבע). זויה היתה היחידה ברשת שראתה פעם משהו כמו ג'ונגל אמיתי, היא עשתה את הסאונד, מספקת קריאות ציפורים, קולות חרקים בלתי נראים אבל ריאליסטיים ורשרוש צמחייה, שלא רמז על נחשים אלא על יצור ביישן ופרוותי, רך כפות וסקרן.

האור הסתנן מבעד לחופות ירוקות וגבוהות ונראה כאילו נשלף מסרט של דיסני, חשבה קיאה – אם כי לא היה צורך בתאורה במקום שלא היה מורכב משום דבר אחר.

מסכת המוות האצטקית הכחולה של זויה יקרה בלי גוף, צללי ידיים כחולות ריצדו כיונים בהזקי ברק: "בטוח שהזונה חסרת הזין הזאת, חסרת הגוף, הצליחה ללכוד את נשמתו". עקלתוני אור מסוגננים ריחפו סביב גולגולת הניאון שלה, מדגישים את דבריה.

קיאה תהתה מה היא אמרה באמת. האם "זונה חסרת זין" היתה תרצר של תרגום און ליין מידי, או שזה באמת משהו שאפשר לומר במקסיקנית?

"מחכים לאישור ממשי מהאגודה בטוקיו", הזכירה להן קלסי. אביה של קלסי היה עורך דין מתמחה במסים מיוסטון, ומשהו מהדיבור העסקי שלו דבק בבתו; וגם יכולת מסוימת *לחכות*. לדעת קיאה, יכולת זו היתה מרגיזה, במיוחד כשבאה מדמות נימפה עגולת עיניים, שיצאה מאיזה סרט *מצויר* ישן. קיאה היתה בטוחה לחלוטין, שקלסי לא תיראה ככה בזמן אמת, אם הן ייפגשו פעם (קיאה עצמה הציגה כרגע גרסה שרנה רק במעט, לדעתה, ממה שהמראה הציגה לה. אולי קצת פחות אף. שפתיים מלאות קצת יותר. אבל זה הדבר האמיתי כמעט).

"בדיוק", אמרה זויה, ולוחות שנה זעירים מאבן הסתובבו בכעס בארובות העיניים שלה. "אנחנו *מחכות*, בזמן *שהוא* הולך ומתקרב לגורלו. אנחנו מחכות. אם הבנות שלי ואני היינו מחכות ככה, היו העכברושים מסלקים אותנו מהרחובות". לטענתה, היתה זויה מנהיגת כנופיית *צ'לנגה* של בנות בעלות סכינים. אולי לא הכנופיה הכי מרושעת במקסיקו סיטי, אבל רצינית מספיק בכל הנוגע לנקם ושילם. קיאה לא היתה בטוחה שהיא מאמינה לזה, אבל זה הוסיף עניין לפגישות.

"באמת?" קלסי זקפה את דמות הנימפה שלה בהדרת כבוד שרונית, מעפעפת באי אמון בריסיה הארוכים. "במקרה *הזה*, זויה רוסה, למה שלא תקפצי *לטוקיו* ותגלי מה קורה באמת? זאת אומרת, אם רז באמת אמר שהוא הולך להתחתן איתה, או מה? ואם את כבר עשה את זה, תגלי אם היא *קיימת* או לא, בסדר?"

לוחות השנה נעצרו.

הידיים הכחולות נעלמו.

הגולגולת נראתה כאילו היא מתרחקת למרחק אינסופי, אך נשארה בפוקוס מושלם, וכל הפרטים נשארו ברורים.

טריק ישן, חשבה קיאה. היא *מושכת זמן*.

"את יודעת שאני לא יכולה לעשות את זה", אמרה זויה. "יש לי כאן אחריות. מריה קונצ'יטה, המפקדת של העכברושים, אמרה ש־"

"כאילו אכפת *לנו*", קלסי זינקה למעלה, הנימפה שלה הופכת לכתם חיוור על הרקע הירוק, עד שריחפה מתחת לחופת היער, וקרן שמש הדמיאה לאחת מלחייה הבלתי אפשריות. "זויה רוסה מזיינת את השכל!", שאגה בסגנון מאוד לא נימפתי.

"אל תריבו", אמרה קיאה. "זה *חשוב*. בבקשה".

קלסי ירדה מיד. "אז את *תסעי*", אמרה.

"אני?"

"את", אמרה קלסי.

"אני לא יכולה", אמרה קיאה. "לטוקיו? איך אני יכולה?"

"במטוס."

"אין לנו כסף כמו שלך יש, קלסי".

"יש לך דרכון. אנחנו יודעות שיש לך. אמא שלך הוציאה לך דרכון, כשהיא קיבלה עליך את האפוטרופסות. ואנחנו יודעות שאת – אם לנסח את זה בעדינות – בין בתי ספר, נכון?"

"כך"

"אז מה הבעיה?"

"אבא שלך הוא עורך דין גדול!"

"אני יודעת", אמרה קלסי. "והוא טס כל הזמן סביב העולם, עושה כסף. אבל את יודעת מה עוד הוא מרוויח, קיאה"?

"מה"?

"נקודות של נוסע מתמיד. נקודות טיסה בגדול. בחברת *איר מאגלק*".

"מעניין", אמרה הגולגולת האצטקית.

"טוקיו", אמרה הנימפה הנבזית.

חרא, חשבה קיאה.

מקררים אינטראקטיביים

המשפחה הזוללת

כמו אצל כל משפחה נורמלית, גם אצל משפחת המקרר האמיתי נעלמים דברים מן המקרר ללא כל הסבר הגיוני: עוגות, שאריות העוף הצלוי, המילקי האחרון. רק שהמשפחה הזו, בניגוד לכל משפחה אחרת, לא יכולה להאשים את הגמדים הקטנים שפשטו על המקרר בלילה. "משפחת המקרר האמיתי" היא משפחה אחת, רק כמעט נורמלית, שחברת המקררים אלקטרולוקס הציבה מצלמה מול המקרר שלה,

ומאותו רגע בכל פעם שמישהו מהם פותח את דלת המקרר הוא מתועד בקפידה, והאינסידנט מדווח לגולשים ברשת. "משפחת המקרר האמיתי" כוללת את אמא פירקו, אבא תום והילדים מרקוס, מריה, תומאס ופרי. הם מתגוררים בעיירה השוודית וסטראאניגה, לא רחוק מסטוקהולם, ויש להם, איך לא, מקרר ענק של אלקטרולוקס במטבח. התמונות המתעדות את יחסי הגומלין של המשפחה והמקרר מועברות מיד לאתר של החברה באינטרנט, ושם הן מחולקות לשתי קטגוריות: תיעוד שוטף – דהיינו כל התמונות, דקה אחר דקה, המקרר מכל זווית אפשרית, וכל אירוע חגיגי שבו אבא תום קם באמצע הלילה לקחת כוס מים קרים – והחלק המצחיק באמת, המכונה "פתיחות גדולות", שבו מוצגות רק התמונות שבהן נלכדו בני המשפחה מחטטים באף, לבושים בתלבושת מגוחכת במיוחד או משתרכים במעלה ירכיו של עוף צלוי אגב נבירה בעוגת שוקולד און ליין. המצלמה של אלקטרולוקס מתעדת גם את המתרחש בתוך המקרר, בתקווה לעקוב אחר החיים המסתוריים של העגבניות, הלימון והיוגורט. חוץ מזה שופע האתר מידע על מוצרי חשמל, תולדות המקרר (שהומצא, מתברר, בשנת 1930) ועצות מקצועיות של מהנדסי החברה. העיצוב הגרפי של האתר נעשה בסגנון פיפטיז חביב וצבעוני, ולטובת המעריצים ישנה אפשרות לשלוח דואר אלקטרוני ל"משפחת המקרר האמיתי", ולהעביר ביקורת על הרגלי האכילה של כל אחד מהם.

http://www.electrolux.se
/house/kitchen/real_fridge_cam

יוצאים מהמקרר

משוררים בפוטנציה שלא העזו להודות עד כה בפרהסיה כי הם כותבים שירה, יכולים לעשות את האאוטינג שלהם באינטרנט, באתר המאפשר התפייטות על דלתות המקרר. "המקרר הווירטואלי" הוא אתר המיועד לכותבי שירה, שנהגו עד עכשיו להתחבט בחשאי ולפרסם את יצירותיהם בכתובים באמצעות מגנטים של מקרר, ומעתה הם יכולים לעשות את זה בזמן אמת באינטרנט. "ערכת המגנטים למשורר", סט של אל"ף-בי"ת לטיני ממוגנט למשורר המתחיל, הוא מוצר פופולרי למדי בארה"ב, שזכויות היוצרים עליו שייכות לאחד, דיוויד קאפל, מאז שנת 1933. האתר הנ"ל פועל על בסיס אותו רעיון, ומקווה לשמש במה למאות או אלפי שירים שאחרת היו נמקים במטבחים עלומי שם ברחבי תבל. סיור באתר, המתופעל על ידי שלושה סטודנטים מהמחלקה למחקרים תעשייתיים באוניברסיטת ברקלי, קליפורניה, אכן מגלה כמות נכבדה של שירים שנשלחו לשם מכל רחבי תבל, ונתלו על המקרר הווירטואלי. המעיינים מתבקשים לא רק לתרום יצירות משל עצמם, אלא גם להגיב ולתקשר עם היוצרים שעבודותיהם מופיעות באתר. אפשרויות החיפוש המגוונות מאפשרות חיפוש שירים לפי מלות מפתח, לפי מחבר או לפי נושא, מה שהופך את הקריאה למשעשעת, שכן רוב היצירות ביזאריות כצפוי. קוראים בעלי יוזמה מוזמנים אפילו לשכתב את שיריהם של אחרים באמצעות הזזת המגנטים. בתום החלק הפואטי של הביקור באתר, אפשר לעבור לחלק העוד פחות שימושי שלו: צפייה במקרר הלא וירטואלי – מקרר שדלתו עמוסה במגנטים, פתקים, תמונות וגזרי עיתונות, ושכל לחיצה על חלק ממנה מובילה לעוד תמונות ועוד מידע בלתי חשוב לחלוטין. המקרר הווירטואלי נמצא בכתובת:

http://www.IEOR.
berkeley.EDU/~andryan/fridge

ואת תמונות המקרר הלא וירטואלי אפשר לראות בכתובת:

http://www.queue.IEOR.
Berkleley.EDU/~andryan
/fridge/btvf/ar/fridge.html

אתר פרטי נוסף המחזיק סט צבעוני אטרקטיווי יותר של מגנטים למקרר ומזמין את מבקריו לשחק בהם ולכתוב הודעות ככל העולה על רוחם, מציג את פרי הגיגיהם של מבקרים קודמים ומאפשר לחרב אלפי יצירות של אנשים אחרים נמצא בכתובת:

http://redwood.northcoast.
com/cgi-bin/fridge

קטנים אבל מאומנים

ואן גוך לא התחיל ככה, אבל זה רק משום שבהולנד של אותה עת לא היו מקררים. גלריה המציגה תערוכה של ציורי ילדים על דלתו של מקרר וירטואלי, היא ללא ספק אתר המקררים החינני ביותר ברשת. האתר, של רשת קיצ'ן אייד, מקיים תחרות ציורי ילדים, שהמוצלחים בהם מוצגים בגלריה, המתחדשת מדי שבוע. בכל שבוע גם מחולקים פרסים (בעיקר תקליטורים) למנצחים ולכמעט מנצחים, ובסיומו של הפרויקט כולו יוענק לציור המרשים ביותר הפרס הגדול – מקרר, כמובן. התחרות פתוחה לכל ילדי תבל המחוברים לאינטרנט, מגיל 8 ומטה. אפשר לשלוח לגלריה ציורים שנסרקו לדיסקט, בפורמטים המועדפים GIF או JPEG, אבל הורים לילדים מוכשרים וחסרי סורק ממוחשב מוזמנים לשלוח יצירות בפורמט מסורתי (צבעי גואש על נייר, למשל) ואנשי האתר כבר יסרקו את היצירה בשבילכם. טופסי הרשמה ותקנון מלא של תחרות הציורים ניתן למצוא באתר.

תחרות הציורים שנפתחה בחודש מארס האחרון תימשך עד אוגוסט. אם לשפוט לפי רמת הציורים שכבר מוצגים בגלריה, מי ששם את עינו על המקרר האמור צפוי לתחרות קשה. הציור הזוכה של השבוע האחרון, למשל, הוא פרי מכחולו של ג'פרי דונג בן ה-6 מסן חוזה, קליפורניה, שצייר "עיר ציפורים" מרהיבה ביופיה, בטכניקה מעורבת (צבעי מים וצבעי פסטל).

http://www./kitchen-bath.com
fridge.htm

ביון

האמריקאי

לצד האתר הרשמי של הסי-איי-איי (http://www.odci.gov/cia) אפשר למצוא עשרות אתרים העוסקים בסוכנות הביון המרכזית של ארה"ב, אבל את האתר המפורט והמורכב ביותר בעניין הקימה "פדרציית מדענים אמריקאים" למען ביטחון עולמי. האתר בנוי בדיוק על פי הדגם של האתר הרשמי, אלא שבמקומות בהם מעדיף הסי-איי-איי למלא פיו מים, שופכים המדענים האמריקאים הררי מידע. סעיף תקציב הסוכנות המרכזית כולל עשרות עמודי טקסט בלוויית גרפים המפרטים את חלוקת סכומי העתק לפי קטגוריות של תשלומים משוערים לסוכנים סמויים ולמבצעים חשאיים בארצות שונות בדרום אמריקה. תחת הכותרת "קריירה מושלמת בחו"ל" מזמין האתר את המבקרים להציע מועמדות לתפקיד סוכני סי-איי-איי, תמורת משכורת התחלתית של כ-50 אלף דולר בשנה. באתר אפשר לקרוא על ההיסטוריה של סוכנות הביון המרכזית, מאז הקמתה בשנות ה-40, על מבצעים שביצעו סוכניה ועל תוכניותיה העתידיות. גם בנייני הסוכנות ומתקניה חשופים וגלויים לעין כל באתר: תרשימים, צילומים מהקרקע, תצלומי לווין ברזולוציה של 1X4 מטרים וטקסט המתאר את הפעילויות המתרחשות במבנים המפוזרים ברחבי ארה"ב, מיקום המפקדות העיקריות והכתובות המדויקות שלהן.

http://www.fas.org/irp/cia

הבריטי

בניגוד למקבילה האמריקאית – ובדומה לאחות הישראלית – שומרת MI6 הבריטית על פרופיל נמוך. באתר הסוקר את פעילויותיהם של השירותים החשאיים הבריטיים מוזכרת סוכנות הריגול החשאי הבריטית לצד MI5 (היחידה לשירותי ביטחון הזכורה לטוב בזכות מעלליהם של שני הסוכנים, בודי ודויל, מסדרת הטלוויזיה "המקצוענים"). מבחינה ויזואלית מסתפקים בעלי האתר בתמונה של מטה ה-MI6. הטקסט מפורט יותר ומתבסס בעיקר על אינפורמציה גלויה: קטעי עיתונות, הרצאות וכתבי אמנה. בסוכנות הריגול החשאי הבריטית מועסקים יותר מ-2,000 איש, ותקציבה השנתי נאמד ב-150 מיליון ליש"ט. על פי האתר, הצליחה היחידה לגנוב לאחרונה סודות על צוללות צרפתיות, במסגרת מבצע שנקרא "זרם הסילון". האתר יודע גם לספר שבשנים האחרונות נאלצה MI6 לקצץ בפעילות ובמצבת כוח האדם, בעיקר בעקבות הסרת האיום הסובייטי לאחר נפילת ברית המועצות. האתר לא חושף חומר

מפתיע, אך בכל זאת זה הרבה יותר ממה שמספקים אתרים פיראטיים של "המוסד" (בתקווה שהצלחתם לאתר אותם ולא נקלעת להודעת Error ברשת).

http://www.pair.com/spook/
security/security.htm

הירדני

אפילו לאגף המודיעין הכללי של ירדן יש אתר. ודווקא ידידותי למדי. "אנו שמחים להיות מחוברים לאינטרנט", מודיע מנהל האגף, סמיח בדר אדין אל-בוטייקי למבקרים, "אנו רואים את אגף המודיעין כגוף מתקדם, גמיש ודינמי ואנו מקווים בכל הכנות לעמוד לשירותכם". באתר שישה דפים, עם גרפיקה מינימליסטית וטקסט קצר אך מסביר פנים, שלא מנדב מידע רב מרי על פעילויות האגף, או הצלחותיו. תחת הכותרת "חובות והתחייבויות" מפורטים תפקידי

אגף המודיעין הכללי הירדני: איסוף וניתוח מידע שיסייע למשטר להתייצב אל מול ארגונים לא חוקיים שמטרתם לחבל במדינה, להפעיל מודיעין מסכל ולהילחם בשחיתויות ובהברחת סמים ונשק. למרות שעיקר תפקידיו הם בתחום ביטחון הפנים, מציין מנהל המודיעין הירדני כי במשך השנים פעל האגף גם לסיכול מבצעי טרור נגד מטרות ירדניות בעולם, בשיתוף עם סוכנויות ביון של מדינות נוספות. זווית ראייה מעניינת על שכנינו ממזרח אפשר לקבל באמצעות הקישורים שמספק האתר למבחר עיתונים יומיים ירדניים באנגלית ובערבית.

http://www.arab.net/gid

האתר הגרוע

מסעדת היפופותם, תל אביב

מי אמר שאין אתרים של מסעדות ישראליות? מסעדת היפופותם, התל אביבית האלמותית, פתחה אתר. א-אהה, אתם בטח סופקים ידיים בחדווה. הנה אנחנו נכנסים לעידן של אוטוסטרדת המידע. עכשיו נוכל להזמין שולחן דרך הרשת, לקרוא תפריט מעודכן עם מחירים, לעשות טייק-אווי, אולי לקבל איזה מתכון או שניים של הבית. אז תשכחו מזה מיד. וזה לא שיש לנו משהו נגד היפופותם. להיפך. המטבח הפרטי שלנו היה עד לאינספור ניסיונות כושלים לשחזר את סלט החסה עם הרוקפור שלהם. אבל מה זה עוזר לנו, אם מה שיש באתר זה מפה של רחוב ירמיהו, רשימה לא מחייבת של מנות, בלי מחיר אבל עם המלצה לגבי היין המתאים לכל מנה (כאילו שמישהו באמת בא למסעדה ודופק שישה סוגים שונים של יין), והגיגים על המטבח, המלצריות והדייגים ("המסעדה עובדת עם 3 דייגים בו זמנית ודבר זה הוכיח את עצמו עם דגי ים טריים כל יום"). האתר הזה מעלה שאלות כבדות משקל על השימוש המוגבל שעושים אתרים ישראליים בפונקציות הזמינות של הרשת, ובמיוחד למה המולטימדיה הישראלית נראית יותר כמו מניפסט פרסומי. בשל קוצר היריעה נסתפק בציון העובדה המצערת שהאופציות שעומדות בפנינו נותרו גם עכשיו יציאה מהבית לפקק התל אביבי או טלפון לתפנוקיה.

http://www.hippo.co.il

משפט בינ"ל פומבי

קשרים

האתר של פרופסור פרנסיס אוברן מאוניברסיטת מערב אוסטרליה מציג עשרות קישורים לאתרים שנושאם קרוב למשפט הבינלאומי הפומבי. האתר נפתח

THE UNIVERSITY OF WESTERN AUSTRALIA

Faculties of Economics & Commerce, Education and Law

ברשימת התארים השונים שקיבל, ומה לומר, הוא עומד בציפיות הגבוהות שרשימה זו יוצרת. יתרונו העיקרי הוא בכך שלבד מן האתרים האקדמיים, הוא מפנה גם לאתרים רשמיים ועצמאיים, המעניקים נקודות מבט שונות ורקע. 19 הקטגוריות הנמצאות לאחר רשימת הפרסים מקיפות נושאים כמו האו"ם, בית המשפט הבינלאומי, מלחמה ושלום, נשק גרעיני, אמנות, נשים, זכויות אדם, סחר עולמי ועוד. חלק גדול מהקישורים מכיל תיאור קצר של תוכנם ויוצריהם. אם לא מצאתם את מבוקשכם, הקטגוריה של משפט בינלאומי־כללי תספק לכם יותר מ־40 אתרים שונים שבהם יש קישורים לתחום, וקטגוריית החיפוש תניב קישורים למנועי החיפוש השונים ולספריות וירטואליות (לחיפוש ישיר היכנסו לאפשרות החיפוש בתחתית הדף). בתור איש אקדמיה חשב פרופ' אוברן על הקולגות שלו, וסעיף העזרה שלו מכיל הסבר מצומצם ואתרים לאלה שעבורם הרשת עשויה מקורי עכביש.

http://www.ecel.uwa.edu.au/law/links/fauburn

אמנות רב צדדיות

זהו פרויקט של בית הספר למשפט ודיפלומטיה באוניברסיטת טאפטס במאסצ'וסטס, המכיל יותר מ־120 אמנות ב־11 תחומים מרכזיים (חלל, מגוון ביולוגי, דיפלומטיה, לחימה ובקרת נשק, איכות הסביבה ועוד). רוב האמנות הן מן המחצית השנייה של המאה הנוכחית, אך בקטגוריית המסמכים ההיסטוריים השונים ניתן למצוא את החשובות שבאמנות שנחתמו במשך השנים, מהסכם וסטפליה ועד חבר הלאומים. אם אינכם יודעים תחת איזה נושא נופל המסמך אותו אתם מבקשים, ניתן לחפש בכל הטקסטים הקיימים לפי מילות מפתח, אך מומלץ מאוד להתבונן באינדקס של שמות הקבצים (נמצא בפסקה השנייה של "על הפרויקט" במורד הדף), מאחר ורובם לא מעידים על תוכנם. קשרים למזכירויות של אמנות ולאתרים אחרים העוסקים במשפט בינלאומי פומבי נמצאים בקטגוריות המתאימות.

http://www.tufts.edu/fletcher/multilaterals.html

בית המשפט

מקום מושבו של בית הדין הבינלאומי הוא בארמון השלום בהאג, אך אתרו הרשמי נמצא בספריית המשפטים של אוניברסיטת קורנל. הטקסטים של פסקי הדין, הצווים וחוות הדעת של בית הדין מ־96', כולל חוות הדעת על השימוש והאיום בשימוש בנשק גרעיני, נמצאים במלואם באתר (אורכם מפצה במשהו על מספרם המועט). בנוסף ניתן לפגוש באתר את חוק הקמתו של בית הדין, את מגילת האו"ם ואת הדיווח השנתי של בית הדין לעצרת הכללית של האו"ם. הסבר כללי

על תפקידו ודרך עבודתו של בית הדין ורשימת השופטים שכיהנו בו משלימים את התמונה. דרך הקישורים לאתרים אחרים ניתן להגיע לבתי הדין לפשעי מלחמה ברואנדה ויוגוסלוויה־לשעבר, הפועלים כעת, ולהחלטות בית המשפט האירופי לזכויות האדם. זהו אתר חדש [illegible], בלי הרבה "בשר", אך עם פוטנציאל.

http://www.law.cornell.edu/icj

לידיעת הגולשים

אתר הקפטן:
http://www.haaretz.co.il/captain

המצעד

השחקנים עם מספר אתרי המעריצים הגדול ביותר במנוע החיפוש יאהו!:

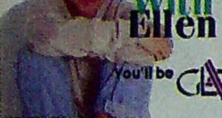
1. סנדרה בולוק – 89 אתרים
2. אלישיה סילוורסטון – 69
   גיליאן אנדרסון – 69
3. ג'ניפר אניסטון – 39
4. טרי האצ'ר – 38
5. דיוויד דוקובני – 35
6. ויויאן צ'או – 29
7. ג'קי צ'ן – 22
8. מרילין מונרו – 21
   פאמלה אנדרסון־לי – 21
9. פיי וונג – 20
10. דרו בארימור – 18
   קורטני קוקס – 18

אתרים חדשים

ועכשיו ברצינות מקימי האתר הזה סבורים שלא מאוחר עדיין להקים ועדת חקירה ממלכתית לחקירת פרשת בר־און. ההנחה המובלעת היא, שרק ועדה כזאת, בראשות שופט עליון, תוכל לבחון את המשקל האמיתי של העדויות שניתנו בפרשה. אם גם אתם לא ממש שבעי רצון מהקרקס של ביבי, אם גם אתם מרגישים מועקה בחזה, אם גם אתם הייתם מרגישים יותר נוח אם היינו לומדים מה מסתתר בקופסה השחורה של המדינה, האתר הזה מזמין אתכם לחתום על עצומה למען הקמת ועדת חקירה, לשלוח את דעתכם המנומקת לראש הממשלה ולשר דרעי, ולתהות יחד עם כולנו למה לשר המשפטים אין כתובת רשמית.

http://www.geocities.com/CapitolHill/9840

יוצאים בגדול ארה"ב עוצרת את נשימתה לקראת יציאתה מהארון של אלן, בסדרה "אלן", שתתרחש מול רייטינג מרקיע שחקים ב־30 באפריל.

ואנחנו אומרים: אם אלן יכולה, גם אתם יכולים. האתר הזה יעודד אותכם להצטרף ל־1,500 האנשים שיחגגו בתאריך האמור את יציאתם מהארון במסיבות ברחבי ארה"ב, ויספק לכם את כל האינפורמציה הרלוונטית על אלן וידידים.

http://www.glaad.org/glaad/come_out_with_ellen/index.html

יומני היקר היומן הסודי של ביל גייטס נפתח לקהל. פכים קטנים מהחיים במיקרוסופט, הגיגים על האינטרנט, בעיות בחיי המשפחה (כמו אצל כולנו, למרות הכסף), והרבה בדיחות על חשבון האיש שכולם אוהבים לשנוא. ביל יוצא די שחצן, ילדותי ודביל, אבל כשאתם קוראים אל תשכחו שהוא יכול לקנות את כולכם, ותאמינו לנו – הוא מפסיד.

http://www.tiac.net/users/billg40/diary98/index.htm

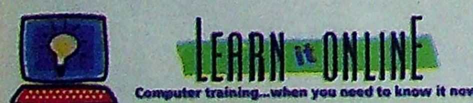
ספרים רבותי באמת רציתם לקרוא את הביקורת אך טרם הספיקותם? האתר הזה יעשה את העבודה בשבילכם. ראיונות עם סופרים, ביקורות על ספרים חדשים ודיונים על ענייני ספרות ממתינים לכם בקובצי ריל אודיו. וכדי לעשות לכם את החיים לגמרי קלים, האתר מחולק לנושאים – מדע בדיוני, ספרי בישול, שירה, ספרי מתח וכו'. רק להוריד ולהשתמש, ואל תפספסו את הראיון הנפלא עם אוליבר סאקס.

http://www.BookRadio.com

בלי לצאת מהבית ואם אנחנו כבר במצב רוח דידקטי. האתר הזה, מבית היוצר רחב הידיים של ZDNet, מעביר קורסים און ליין בשימוש בתוכנות. יש קטלוג נרחב של קורסים בכל הרמות לתוכנות פופולריות כמו פאוורפוינט, נטסקייפ, אקספלורר, אקסל, וורד ועוד. מיותר לציין שהקורס מתקיים בזמנו החופשי של התלמיד, ולפי קצב ההתקדמות האישי. האתר מציע את כל הקורסים במחיר של 30 דולר לשנה, ויש גם אפשרות לשיעורי ניסיון.

http://www.learnitonline.com

יום השואה יום השואה הקרב (4 במאי) הוא זמן טוב לעשות היכרות עם אתרים חדשים העוסקים בחקר השואה ובהנצחתה. אחד מהם הוא האתר של "משואה". יש בו מוזיאון, ארכיון קטעי וידאו, ובקרוב ייפתחו פורומים לדיון בנושא השואה. אתר נוסף עוסק בהוראת השואה. פרט לתוכנית אינטראקטיווית ללימוד נושאים הקשורים לשואה יש באתר הגדוש והמפורט הזה גלריה של בולים שציירו ילדים, פורומים וקבוצות דיון, לינקים לאתרי שואה בעולם, ביוגרפיות של ילדים בשואה, מאגר עדויות ממשפט אייכמן ומאגר צילומים. קחו את הזמן שלכם, ולשם שינוי תשתמשו באינטרנט למשהו חשוב באמת.

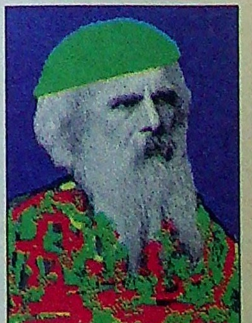
http://www.massuah.org

http://mofet.macam98.ac.il/~ochayo/111.htm

המלצות קוראים

הזית במרטיני תחרות שירי הייקו לשתיינים. במקור, אתם בטח זוכרים משיעורי ספרות, השירים הם על פרפרים ועל טל בבוקר. באתר הזה עשו טוויסט על הרעיון. הגולשים מתבקשים להוריד כוס מרטיני, ולשלוח הייקו על החוויה, אם בשלב הזה הם עוד מספיק פיקחים כדי לספור הברות. באתר יש כבר יותר ממאה שירים, שחלק מהם – וזה בלי ציניות – ממש צובטים את הלב.

http://www.zeldman.com/aa.html

אין אלוהים גדולתו של אתר עמותת האתיאיסטים הישראלית מתחילה כבר בעצם קיומו. יש אתר כזה, וכבר אפשר לישון יותר טוב. חוץ מזה יש בו גם שפע מאמרים מאירי עיניים בתחום, לינקים לאתרים אחרים של אתיאיסטים גאים, ומשניות מהגותו של הכבא־ווּבה – הרב האפיקורוס הווירטואלי הראשון. תודה לרון גואטה.

http://atheism.org.il

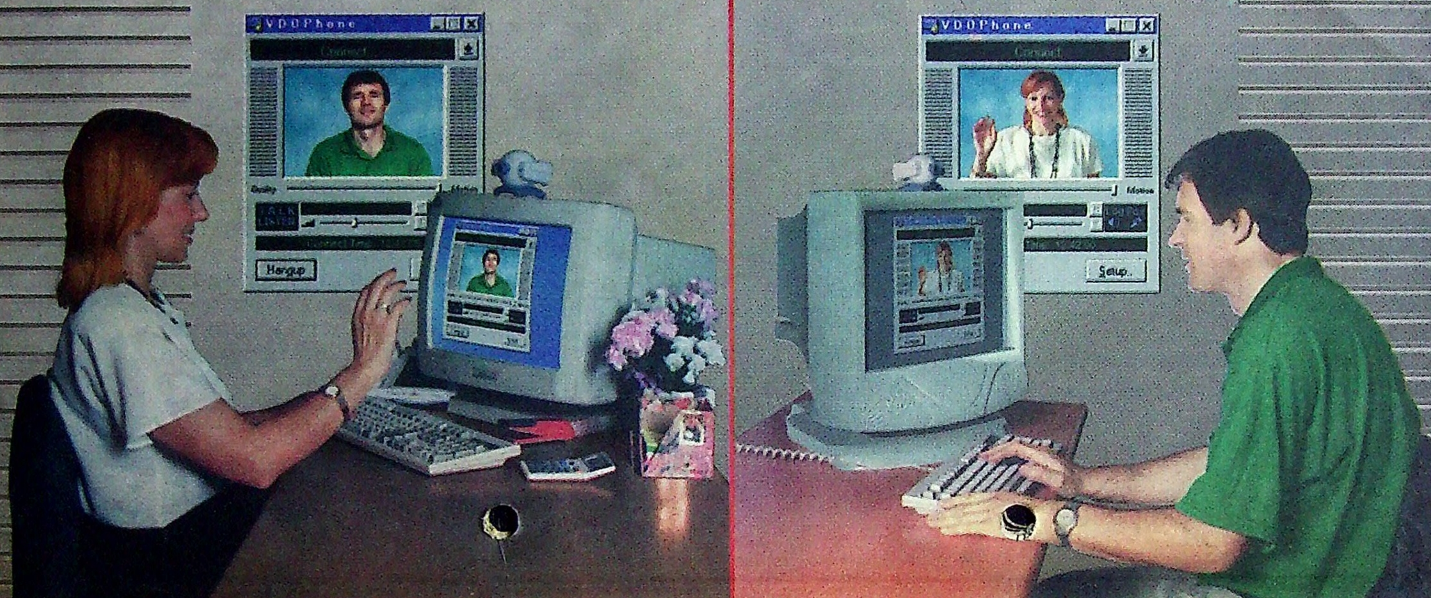
פאסטן יור סיטבלטס אתר פקחי הטיסה של ישראל ייקח אתכם לסיבוב במגדלי הפיקוח בארץ, יציג בפניכם את עולמם המסתורי של הפקחים, ויענה על שאלותיכם. בחלק הפחות סימפטי של האתר תוכלו להתעדכן באינסידנטים לא מי יודע מה נעימים, שבהם הואשמו פקחי טיסה בהתרסקויות של מטוסים ושאר ירקות. לא מומלץ לבקר באתר לפני שאתם טסים לאירופה לחגים. תודה לאורן גיא.

http://www.age.co.il/atc

שיחת ועידה דרך המחשב
זה כבר לא דמיון אלא מציאות!

מבית החומרה
של

הפתרון המושלם המאפשר
לחסוך זמן וכסף רב!

iSeeU Plus

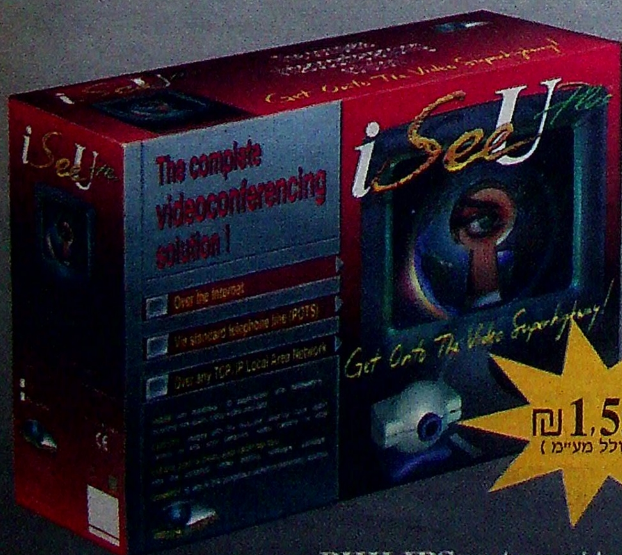
759 ₪ (כולל מע"מ)

ערכה בלי מצלמה

בעלות שיחת טלפון אחת ובחיוג דרך

- ✔ קו טלפון רגיל
- ✔ אינטרנט
- ✔ LAN

דברת, ראית וגם חסכת

1,559 ₪ (כולל מע"מ)

ערכה הכוללת מצלמה PHILIPS צבעונית

See U Tech Ltd. נציג בלעדי בישראל
רח' ערבי נחל 28, ת"א
טל. 03-609 00 07 / 03-609 06 27

